

Tengernek Csillaga

2016. máj.–jún.
XXI/3. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Gyergyószentmiklós - könnyező ikon

Imádunk, szent Ostya

*Imádunk, szent Ostya!
Drágalátos Manna!
Seregeknek Ura,
Királyok Királya!
Üdvöz légy angyali Kenyér,
Váltságunkért adatott bér,
Drága szent Test és Vér.*

*Áldd meg országunkat,
Mi magyar hazánkat.
Vezéreljed jóra
A mi királyunkat.
Térítsd meg ellenségünket,
S a kik csak üldöznek minket,
Krisztus Teste és Vére!*

*Izráel fiait,
Ki megoltalmaztad,
Ellenségnek földén
Mannával tápláltad:
Táplálj minket szent Testeddel,
Drágalátos szent Véreddel,
Isteni erőddel.*

*Halálunk óráján,
Add, hogy téged méltán,
Hittel, reménységgel,
Buzgó szeretettel
Vehessünk itt ez életben;
Holtunk után az egekben
Dicsérjünk szüntelen.*

*Jöjjetek, angyalok,
Mennyei szent karok!
Örömmel áldjátok.
Szent, szent! kiáltások.
Üdvöz légy, Oltáriszentség!
Kenyér színben egy Istenség,
Mennyei nagy felség!*

Erdélyi János (1814-1868)

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 14.....	1
Hiszek Istenben.....	1
Részlet a Szeretláng Naplóból (8)	5
Dr. Szegedi László: Mária társmegváltó szerepe, mint a Világ Győzelmes Királynője	9
A kritika, amely jót tesz a pápának	17
Isten soha nem ítél el, mindig megbocsát?.....	19
XVI. Benedek emeritus pápa megtörte a csendet.....	27
A gyermeki lelkület	29
Most dicsőül meg az Emberfia.....	32
Mária-kegyhelyek	
B. Dombi Attila: Szűz Mária gyergyói könnyezése kezdetének 8. évfordulója.....	35
Mária kicsinyei	
Éljetek teljes rámhagyatkozással	41
Rózsafüzér	
Szőkefalvi rózsafüzér	46

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Jeruzsálem, Szűz Mária
elszenderülésének temploma

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 14.

A 2014 januárjával kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhattunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Hiszek Istenben

(2013. január 16.)

Kedves Testvéreim!

A hit ajándék és feladat

Most, a Hit évében, ma veletek együtt szeretném elkezdni a Krédóról, azaz az egész hívő életünket végigkísérő, ünnepélyes hitvallásról való gondolkodást. A Krédó így kezdődik: „Hiszek egy Istenben”. Alapvető állítás ez, mely lényegét tekintve látszólag egyszerű, de az Úrral és az ő misztériumával való kapcsolat végtelen világába nyílik. Az Istenben való hit magában foglalja a Hozzá való ragaszkodást, Szavának befogadását és a kinyilatkoztatása iránti örömteli engedelmességet. Ahogyan a Katolikus Egyház Katekizmusa tanítja: „A hit személyes cselekedet: az ember szabad válasza az önmagát kinyilatkoztató Isten kezdeményezésére”. (166. p.). Elmondhatjuk, hogy az Istenben való hit egyszerre ajándék – Isten kinyilatkoztatja magát, élénk jön – és feladat, isteni kegyelem és emberi felelősség az Istennel való dialógusban, aki szeretetből „úgy beszél az emberekhez, mint barátaihoz” (Dei Verbum, 2.), azért beszél hozzánk, hogy a hitben és a hittel közösségre léphessünk Ővele.

A hit a Zsidókhöz írt levélben

Hol hallhatjuk Istent és az ő szavát? Alapvetően a Szentírásban, amelyben Isten Szava hallhatóvá válik számunkra, és táplálja életünket, mint Isten „barátainak” életét. Az egész Szentírás Isten emberiségnek szóló megnyilatkozásáról beszél; az egész Szentírás a hitről beszél, és tanít a hitre azzal, hogy elmond egy történetet, melyben Isten fokozatosan megvalósítja a maga megváltó tervét, és közeledik hozzánk, emberekhez. Ez a történet számos ragyogó

személyiségben jelenik meg, akik hisznek Őbenne, és rábízzák magukat, egészen a kinyilatkoztatás teljességéig Jézus Krisztusban. Ebből a szempontból nagyon szép a *Zsidókhoz írt levél* 11. fejezete, melyet az imént hallottunk. A hitről szól, és nagy bibliai alakokat állít a szemünk elé, akik megélték a hitet, és minden hívő modelljei lettek. A szöveg első sora ezt mondja: „A hit a remélt dolgok alapja, és bizonyíték a nem szemlélték mellett” (11,1). Tehát a hit szeme képes látni a láthatatlant, és a hívő szíve képes minden remény fölött remélni, éppen úgy, mint Ábrahám, akiről Szent Pál a *Rómaiakhoz írt levélben* azt mondja, hogy „a remény ellenére is reménykedve hitt” (4,18).

Ábrahám a hit mintaképe

És éppen Ábrahám az, aki mellett szeretnék megállni, és veletek együtt figyelmesen szemlélni őt, mert ő az első nagy személyiség, akiről az Istenbe vetett hittel kapcsolatban beszélni lehet: Ábrahám a nagy pátriárka, a mintakép, az összes hívő atyja (vö. *Róm 4,11–12*). A *Zsidókhoz írt levél* így mutatja be: „Ábrahám hitből engedelmeskedett a hívásnak, hogy költözzék arra a vidékre, amelyet örökségül kellett kapnia. Elindult anélkül, hogy tudta volna, hová megy. Hittel telepedett le az Ígéret földjére, idegen országban és sátorban lakott Izsákkal és Jákobbal, akik ugyanazt az ígéretet örökölték. Várta ugyanis azt a szilárd alapokon nyugvó várost, amelyet majd Isten tervez és épít.” (11,8–10.)

Ábrahám meghívása

A *Zsidókhoz írt levél* szerzője Ábrahám meghívására hivatkozik, melyet a Biblia első könyve, a Teremtés könyve beszél el. Mit kért Isten ettől a patriárkától? Azt, hogy elhagyva a saját földjét, induljon el, és vándoroljon azon ország felé, melyet majd megmutat neki: „menj ki a földedről, és rokonságodból és atyád házából a földre, amelyet majd mutatok neked.” (Ter 12,2). Hogyan válaszoltunk volna mi egy ilyen hívásra? Ez ugyanis elindulás a sötétbe, anélkül, hogy tudná, Isten hova fogja vezetni; olyan útra kelés, amely engedelmességet és radikális bizalmat követel olyan valaki iránt, akit csak a hit képes megközelíteni. De az ismeretlen sötétségét – tudniillik, hogy Ábrahámnak hova kell mennie – megvilágítja egy ígéret fénye; Isten a parancshoz olyan biztosítékot kapcsol, amely Ábrahám előtt az élet teljességének jövőjét villantja föl: „nagy nemzetté teszek téged, és megáldalak, és nagygyá teszem a nevedet... és tebenned áldatik meg a föld minden nemzetsége.” (Ter 12,2–3.)

A hit és az áldás

Az áldás a Szentírásban főként az Istentől jövő élet ajándékához kapcsolódik, és elsősorban a termékenységben mutatkozik meg, a nemzedékről nemzedékre sokasodó életben. És az áldáshoz egy földterület birtoklása is hozzá tartozik, egy állandó helyé, ahol élni és biztonságban és szabadságban gyarapodni lehet, félve Istent, és a szövetséghez hűséges emberek társadalmát építve a „papok és szent nemzet országát” (vö. *Kiv 19,6*).

A hit még nem a teljesség

Ennek érdekében Ábrahám az isteni tervben arra van rendelve, hogy „népek sokaságának atyja legyen” (Ter 17,5; vö. *Róm 4,17–18*), vándoroljon be egy új földre, és ott lakjon. De Sára, a felesége terméketlen, nem lehetnek gyermekei; az ország, mely felé Isten vezeti, távol van szülőföldjétől, már más népek lakják, és igazában soha nem lesz az övé. A biblikus szerző ezt hangsúlyozza, de nagy tapintattal: amikor Ábrahám odaér az Istentől ígért helyre: „az országban akkor a kananeusok laktak” (Ter 12,6). A föld, amelyet Isten Ábrahámnak ajándékoz, nem Ábrahámé; ő idegen, és az marad mindvégig, mindazzal együtt, ami a jövevénységgel jár: nem érezheti a tulajdonjogot, mindig tapasztalnia kell a maga szegénységét, és mindent ajándéknak kell tekintenie.

A hívő lelkiállapot

Ez a lelki állapota mindazoknak, akik elfogadják a hívást, hogy kövessék az Urat; akik úgy döntenek, hogy a hívást követve elindulnak az ő láthatatlan, de erős áldásának jegyében. És Ábrahám, a „hívők atyja” elfogadja ezt a hívást a hitben. Szent Pál írja a *Rómaiakhoz írt levélben*: „Ő a remény ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyja lesz, az ígéret ugyanis így szólt: »Így lesz nemzetséged.« Nem gyengült meg a hite, bár majdnem százesztendőös volt, nem gondolt életerejét vesztett testére, sem Sára elapadt méhére. Nem kételkedett hitetlenül Isten ígéretében, hanem erőt merített hitéből, és magasztalta az Istent, mert meg volt győződve, hogy elég hatalmas ígéretének teljesítésére.” (4,18–21.)

A hit paradoxona

A hit Ábrahámot egy ellentmondásosnak látszó úton vezeti végig. Áldott lesz, de nem látja az áldás látható jeleit: megkapja az ígéretet, hogy nagy népé lesz, miközben az életét feleségének, Sárának terméketlensége pecsételi meg; elvezetik egy új hazába, de jövevényként kell ott élnie; az egyetlen kis földdarab, ami övé lehet, az a hely, ahol eltemetheti Sárát (vö. *Ter 23, 1–20*). Ábrahám áldott, mert a hitben – túllépve a látható dolgokon – föl tudja ismereni az isteni áldást, bízva Isten jelenlétében akkor is, ha az Ő utai titokzatosak számára.

A hit személyessége

Mit jelent ez számunkra? Amikor ezt állítom: „Hiszek Istenben”, ugyanazt mondjuk, mint Ábrahám: „Bízom benned; rád bízom magamat, Uram”, de nem mint valami megfoghatatlan Valakire, akihez csak nehéz pillanatokban folyamodom, vagy akinek a napom vagy hetem néhány percét szentelem. Azt állítani, hogy „Hiszek Istenben”, azt jelenti, hogy Ő az életem alapja, engedem, hogy az Ő szava irányítsa az életemet napról napra a konkrét döntésekben, és nem félek attól, hogy valamit elveszítek magamból. Amikor a keresztes szertartásában háromszor elhangzik a kérdés: „Hisztek-e?” Istenben, Jézus Krisztusban, a Szentlélekben, „Hiszitek-e” a katolikus Anyaszentegyházat és a hit többi igazságait?, a háromszoros válasz egyesszám első személyben szólal meg: „Hiszek”, illetve „Hiszem”, mert az én személyes egzisztenciámnak kell megváltoznia a hit ajándékával, nekem kell megtérnem. Valahányszor részt veszünk egy kereszteslőn, föl kellene tenni magunknak a kérdést, hogy a mindennapjainkban hogyan éljük meg a hit nagy ajándékát.

A hit zarándokká tesz

A hívő Ábrahám tanít minket a hitre, és mint jövevény a földön, megmutatja nekünk az igazi hazát. A hit zarándokká tesz bennünket a földön, akik beleszövődünk a világba és a történelembe, de úton vagyunk a mennyei haza felé. Az Istenbe vetett hit ezért olyan értékek hordozójává tesz, melyek nem azonosak a divattal és a pillanatnyi közvéleménnyel, olyan szempontokhoz való igazodást, és olyan magatartási formákat vár tőlünk, amelyek nem a közgondolkodás függvényei. A keresztes embernek nem szabad félnie attól, hogy „árral szemben” halad, miközben megéli a hitét, és ellenáll az „uniformizálás” kísértésének. Istenből sok társadalmunkban a „nagy távollévő” lett, és helyére sok bálvány lépett, a legkülönbözőbb bálványok, mindenekelőtt a birtoklás és

az öntörvényű „én”. A tudomány és a technika jelentős és pozitív fejlődése is fölébresztette az emberben a mindenhatóság és az önelégültség illúzióját, s az egyre nagyobb egocentrizmus sokszor felborította az egyensúlyt a személyes kapcsolatokban és a közösségi magatartásformákban.

A hívő áldás forrása lesz

Ennek ellenére az Isten utáni szomjúság (vö. *Zsolt 6, 3–2*) nem szűnt meg, és az evangéliumi üzenet változatlanul visszhangzik oly sok hívő férfi és a nő szavaiban és tetteiben. Ábrahám, a hívők atyja továbbra is sok gyermek atyja, akik az ő nyomában járnak, és útra kelnek, engedelmeskedve az isteni hívásnak, bízva az Úr jóságos jelenlétében és befogadva az Ő áldását, hogy ők maguk is mindenki számára áldássá válhassanak. A hit áldott világába kaptunk valamennyien meghívást, hogy félelem nélkül járjunk az Úr Jézus Krisztus nyomában. Ez az út néha nehéz, része a próbatét és a halál is, de az életbe torkollik, a látható valóság radikális átalakulásába, melyet csak a hit szeme képes látni és igazában ízlelni.

A „Hiszek Istenben” állítás tehát arra ösztökél, hogy induljunk el, folyamatosan lépünk ki önmagunkból, éppen úgy, mint Ábrahám, hogy a mindennapok valóságába, melyben élünk, bele tudjuk vinni a hitből fakadó bizonyosságot: annak bizonyosságát, hogy Isten ma is jelen van a történelemben; ez a jelenlét életet és üdvösséget hoz, és megnyit bennünket egy Vele közös jövő felé, egy olyan élet teljessége felé, mely soha nem ismer alkonyt.

Részlet a Szeretláng Naplóból (8)

1962. augusztus 1.

Beteg voltam. Napokig nem tudtam virrasztani, annyira el voltam gyengülve, és ehhez még hozzájárult a nagy nyári meleg is. Alig volt jártányi erőm. Amint egy kicsit jobban lettem, erősen elhatároztam, (hogy) újra virrasztani fogok. Este forrón kértem az Urat: „Imádott Jézusom, adj erőt nekem!” Hajnali három órakor az Úr Jézus ébresztett fel. Az Ő jelenlétére és az Ő szavaira ébredtem:

„A magányos éjben szíveket keresek.”

Utána rögtön magamra hagyott. Én jelenlétének távozása után arra gondoltam, hogy most mire ajánljam fel ezt a virrasztó órát? Közben megerősödött bennem az a tudat, hogy a Szent Szűz Szeretelángja kigyúlásáért ajánlom fel. Elhatározásom pillanatában a gonosz jelenléte szorongó érzéssel töltött el, alig mertem mozdulni. Csak a Szent Szűz Szeretelángjára gondoltam. „Égi Anyám! Most is azért virrasztok minden örömmel és szívem egész vágyával, de én olyan semmi vagyok, mit tudok én tenni?”

És míg így elmerültem a Szent Szűz Szeretelángjában, azon vettem észre magam, hogy a gonosz szorongatása megszűnt, és szinte észrevétlenül eltávozott. Úgy éreztem, mintha egy világtalan tapogatózott volna el mellőlem. Nagyon meglepett ez az érzés. Utána lelkem olyan könnyű lett, amilyenek még soha életemben nem éreztem.

Mikor ez történt, olyan érzésem támadt, mintha testem elhagyta volna lelkemet, és én mint puszta lélek térdeltem, teljesen megsemmisülve. Úgy éreztem, hogy lelkemet koldus módra összefoltozott rongyok takarják. Igen nyomasztó érzés fogott el.

„Imádott Jézusom, látod, milyen vagyok?” S ahogy ezt így könyörögve kimondtam, *a Szent Szűz palástjával eltakarta szánalmas rongyait, és így szólt:*

„Kislányom! Ilyen az én országomban (Magyarországon) sok-sok lélek, de *én veled együtt reátok borítom anyai palástomat* és elfedem Szent Fiam előtt is a ti koldus lelketeket, hogy Ő el ne szomorodjon rajtatok.”

A Szűzanya tovább beszélgetett velem:

„Az elmúlt napok, ugye, sok szenvedést nyújtottak számodra? Sok kételyt lelkedben, hogy nem hiábavaló-e a sok áldozatvállalás, melyet minden erőd megfeszítésével táplálsz. Örömmel néztem rád, csak akkor még nem akartam kételyeidre vigaszt adni azért, hogy még több érdemet szerezzél. De most, hogy erőt meríts még több áldozatvállalásodhoz, nagy kegyelemben engedlek részt venni.”

És amint e szavakat kimondta, csodálatos módon éreznem engedte Szeretelángjának kegyelmi hatását, melyet most nemcsak én éreztem, hanem az egész országban minden lélek. Majd ismét így szólt:

„Most a sátán megvakult, és néhány órára megszűnt uralkodni a lelkekben. Különösen a bujaság bűne (az), mely annyira szedi áldozatait. S mivel most a sátán tehetetlen, világtalan, a többi gonoszok dermedt tétlenséggel figyelnek, nem tudják, mi történt, hogy a sátán megszűnt nekik parancsolni. S közben a lelkek, akik felszabadultak a sátán gonosz hatása alól, a jóra való restséggel

ellenkező elhatározásokat tettek. És mire rájuk köszönt a reggel, sok millió lélekben erőt kapott a jó szándék a megjavulásra.”

És ahogy a Szent Szűz ezeket mondta, minden szavát úgy engedte átélnem, ahogy a lelkekben a kegyelmek hatása végbement. Ennek a csodálatos kegyelemnek az érzetével már hajnalban a templomba indultam. „Ó, Te nagyhatalmú Szent Szűz!” – köszöntöttem Őt. „Te csodatevő, mily nagy nyomorból szedtél ki engem! S mivel semmi érdemem nincs, mire adod ezt a sok kegyelmet nekem?” Ő tovább beszélgetett velem:

„Kislányom, meríts erőt ebből a sok kegyelemből. Azért halmoztalak el veled, hogy ha újabb kételyek törnek rád, lelkedben éljen már Szeretelángom kiolthatatlan tüze, melyről immár láthatod, mily csodálatos.”

Ezen a napon a Szent Szűz még sok mindent mondott:

„Mondom neked, leánykám, ilyen hatalmas kegyelmi erőt még nem bocsátottam a rendelkezésekre, mint most, Szívem szeretetének lobogó lángját. Mióta az Ige Testté lett, ily nagy megmozdulás nem történt részemről, mely így tört volna felétek, mint ahogy Szívem Szeretelángját küldöm hozzátok. Ilyen még nem volt, mely a sátánt így megvakítsa. És rajtatok múlik, hogy vissza ne utasítsátok, mert ez nagy pusztulást vonna maga után.”

„Égi Anyám! Énrám, a világon a leggyámoltalanabbra bízod ezt a hatalmas nagy ügyet? Én, rongyokban sínylő koldus lélek, szóba sem jöhetek, még emberi számítás szerint sem. Hát még Teelőttem!”

„Leánykám, Szeretelángom először a Kármelben fog kigyúlni. Mert van-e hely, ahol jobban tisztelnek engem, mint ők, vagy legalábbis ők vannak erre legjobban hivatva. És a Szentlélek Leányai, kik a szent láng elterjedésén működjenek együtt tisztelőimmel.

Igyekeztek, leánykám! Közel az idő, mikor Szeretelángom ki fog gyúlni, és abban a pillanatban is vakká lesz a sátán, melyet éreztetni fogok veletek, hogy bizalmatokat fokozzam. S ez nagy erőt ad nektek. Ezt az erőt mindenki fogja érezni, akihez csak eljut, mert nemcsak a nekem ajánlott országban, hanem az egész földkerekségen ki fog gyúlni, és az egész világon el fog terjedni. Még a legmegközelíthetlenebb helyeken is, mert a sátán előtt sincs megközelíthetlenség. Merítsetek erőt és bizalmat! Én eddig még soha nem látott csodákkal segítem munkátokat. Szeretelángom észrevétlenül, szelíden, csendben fog terjedni Szent Fiam engesztelésére.

Kérem a Szentatyát, hogy Szívem Szeretelángjának ünnepét Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, február 2-án tartsátok. Nem kívánok külön ünnepet!”

Egy alkalommal sok elfoglaltságom miatt reggeltől késő délutánig nem gondoltam az Úr Jézusra. Mikor magamra maradtam, igen panaszos szavakkal így szólt hozzám:

„Látod, milyen vagy? Már megint magad vesződsz ügyesbajos dolgaiddal. Miért nem hozod Hozzám? Úgy teszel, mintha egyedül is tudnál valamit tenni. Tanuld meg már végre, hogy bizalmamba férközve mások számára is elérsz mindent. Szedd össze felebarátaid nehézségeit, a családod életének zökkenőit, és Én elintézek mindent neked. Higgy hatalmamban! Ha nem bízod Rám ügyeidet, hogy intézzem el azokat? **Feltétlen bizalmadat kérem.**”

1962. augusztus 3.

Délelőtt a lakásügy miatt ismét nézeteltérések voltak. Annyira levert ez engem. Péntek volt, déli tizenkét órától az Ő kérésére engesztelő órákra kellett mennem három óráig. Alig bírtam elindulni, olyan szétszórt voltam, lelkemet annyira feldúlta a megisméltó családi nézeteltérés. Az első imaóra gondolataim rendezgetésével telt el. Alig tudtam megnyugodni. Úgy lehangolt szétszórtságom, hogy még szóbeli imára is képtelen voltam. Úgy kívántam elmélyedni Benne, de minden erőlködésem hiábavaló volt. A tisztítóhelyen szenvedő és nagyon elhagyatott papi lelkekre gondoltam, hogy a keresztutat értük is felajánlom. A nagy fáradtság miatt többször is abba akartam hagyni. Közben a szomorú Üdvözítő így szólt hozzám:

„Én sem hagytam abba és szakítottam meg a fájdalmak útját. Gyere, ketten menjünk, akkor neked is könnyebb lesz, meg Nekem is! **A megosztott bánat fél bánat.** Tudod, Én is milyen nehezen vonszoltam magam. És nem ok nélkül kényszerítették Cirenei Simont. Most te is segíts Nekem!”

Miközben már kezdtem elmerülni Benne, ismét így szólt hozzám:

„Leánykám, sajnállak, látom nagy erőfeszítéseted. De nehogy azt hidd, hogy ez hiábavaló. Megáldom családodat nagyon, megszabadítom őket a gonosztól, mert ő dülja fel a ház békéjét. Csak bízzál Bennem!”

„Ó, Uram, olyan nagy a családi nézeteltérés, hogy itt csak csoda segíthet.”

„Úgy gondolod, hogy nem tudok csodát tenni?”

„Uram, de én nem vagyok méltó erre.”

„Én mégis csodát teszek, és a lehetetlennek látszó családi ügyedet úgy megáldom, hogy elsimuljon minden.”

Én közben a Szent Szűzhöz folyamodtam: „Kérjed a Te Szent Fiadat értünk.” Mire befejeztem a keresztutat, az Üdvözítő négyszer is megígérte:

„Kislányom, elsimítok minden nehézséget. A mi Édesanyánk ismét Szeretlángjára hivatkozott, és nem tudok ellenállni Neki. Megkért, hogy akire Ő rábízta szeretetének lángját, attól Én se tagadjak meg semmi kérést sem, csak osszam kegyelmeimet, bárki javára kéri is.”

Le nem írhatom, milyen nagy kegyelmet, erőt és bizalmat adott szavaival. Előttem ugyan még nagyon sötét és nyomasztó a családi helyzet, de az Úr szavai úgy megnyugtattak, hogy ez nem vonható kétségbe. Mikor azt mondta, ha kell, csodát is tesz, ez teljesen megsemmisített. Nyomorúságom oly semmivé tett, hogy arra gondoltam: „Uram, mivé tett irgalmad, hogy ennyire sokat törődsz velem?”

(*Szeretláng Lelki Napló 61-64. o., 1961.*)

Mária társmegváltó szerepe, mint a Világ Győzelmes Királynője

Dr. Szegedi László

Szűz Mária társmegváltó szerepe az amszterdami jelenésekben

Az elmúlt három évben a hajnali miséken naponta Szűz Mária társmegváltó, kegyelem közvetítő szerepéről elmélkedtem. A két első esztendőben a magam teológiai gondolatai alapján. A harmadik évben kezembe kerültek Szűz Mária amszterdami jelenései, ami a Szűzanya társmegváltói szerepéről szól. Az 1945-1954-ig tartó látomás sorozatban a Szűz Anya magát mindig Asszonynak nevezte, a látnok is így nevezte Őt mindig. Az Asszony azt kérte a pápától, hogy mondja ki a Minden népek Asszonya, és Társmegváltó dogmát. Azt ígérte, hogy ha kimondja, ezután jön az átütő győzelem korunk viharos harcaira. Szűzanya magatartásában kettősség volt. Egyrészt üzent a teológusoknak, hogy csak tanulmányozzák a témát, mert benne van a kinyilatkoztatásban. Másrészt viszont azt mondta, hogy ezt még nem fejtette ki az Egyház. Ez az ötödik, utolsó dogma, ez teszi rá a koronát a máriás dogmákra, mondta, több nem lesz. Mind a két megállapítás igaz, mert benne foglaltatik elrejtetten a Szűzanya személyéhez, szerepéhez kötődő tanításban. Másrészt a Szűzanyáról mindig, mint Isten anyjáról beszélünk, és nem úgy, mint Jézus társáról.

A kortárs pápa, XII Piusz pápa őszinte Mária tisztelő volt. Hirdetett is ki Mária dogmát, a Szűzanya mennybe felvételét. Abban az időben még kevésbé voltunk ökumenikusak, de gondolom akkor is volt morgás a teológusok között

a dogma kihirdetése miatt. A protestánsokkal akkor még nem törődünk, hogy nekik tetszik, vagy nem tetszik hitünk tanítása. Amennyiben kimondta volna ezt a dogmát, biztos, hogy még nagyobb ellenállás, értetlenség, elutasítás övezte volna sokak részéről, ami viszont megakadályozta volna, hogy az Egyház egésze hívő szeretettel fogadja. Minden esetre XXIII János pápa, és VI Pál is dicsekedtek azzal, hogy nem akarnak dogmát kimondani. II János Pál XII Piuszhoz hasonlóan ugyancsak máriás lelkű pápa volt. Ő Szűzanya kérésére felajánlotta Oroszországot a Szűzanyának, bár nem egészen úgy, ahogy Szűzanya kérte, de ezt a dogmát a fent említett okokból ő sem hirdette ki. A II. Vatikáni zsinat fogalmazott Szűz Máriáról olyan tételt, hogy Szűz Mária társa az Úr Jézusnak a megváltásban, de nem ugyanazt, mint amit Száz Mária kért.

Emberileg teljesen érthető a papság, a főpapok idegenkedése ettől a hittételtől, még inkább attól a hittől, hogy majd ennek a dogmának a kimondása fog óriás változást hozni az üdvösség történetében. A mi szokásos teológiai megfogalmazásunk nem kedvez ennek a hittételnek. Akkor tudjuk elfogadni, ha a Szűz Mária iránti tiszteletünk nagyobb, mint a mi tökéletlen teológiai elképzeléseinkhez való merev ragaszkodás, továbbá, ha Szűz Mária tiszteletünk erősebb, mint az emberi véleményektől való félelmünk.

Szűz Mária társmegváltó szerepe egyrészt látszólag nagyon egyszerű, nyilvánvaló tétel, hiszen Pál apostol azt mondja, hogy „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik” (Kol 1, 24). Valamennyien társmegváltói vagyunk Krisztusnak. Másrészt ha ennél többet tulajdonítunk Szűz Máriának, akkor hívekben, teológusokban felmerül Krisztus egyetlen, egyedi megváltó tevékenységének csorbitása, ami ellen tényleg védekezni kell. Szűz Mária társmegváltó szerepe nem azt jelenti, hogy az Úr Jézus megváltott bennünket, mondjuk 99.5%-ban, a Szűzanya pedig 0.5%-ban. Az Úr Jézus egymaga a Megváltónk 100%-ban. A Szűzanya társmegváltói szerepe nem von le ebből semmit, és nem ad hozzá semmit. De Szűz Mária társmegváltó tevékenysége nem azonos a mi társmegváltó tevékenységünkkel.

Szűz Mária társmegváltói szerepe Isten teremtő gondolatában

A mi hagyományos megváltás tanunk két ponton nem domborít ki két fontos igazságot a megváltásról, ami nehezíti a társmegváltói szerep felfogását.

Teljesen igaz, hogy az Úr Jézus az egyetlen megváltónk, akinek a megváltó tevékenységéből nem szabad elvenni semmit, s nem szabad hozzá tenni semmit. Az Istentől teremtett emberiségnek nagyon fontos igazsága nem ra-

gyog eléggé előttünk. Minden ember önálló személy, akit Isten külön teremt. Az Ószövetség ezt nem látta világosan, akkor csak a próféták – akik nagyon számítottak – voltak fontosak. A nép a föld népeként szerepelt, ami nem volt hízog jelző. Krisztus tanított meg bennünket, legalábbis elméletileg, hogy minden ember Isten gyermeke, végtelen értéke van. Gyakorlatilag sajnos nem tudjuk megélni ezt az igazságot. De ugyanilyen fontos, és egyáltalán nincs a tudatunkban, hogy az emberi közösség a teljes ember, a férfi és a nő együtt az ember, szülők az utódaik, az emberi közösség az ember. Ez az oka annak, hogy amikor Ádám vétkezett, akkor benne nemcsak az első ember vétkezett, hanem az emberiség vétkezett. Az emberiség Szent Ágoston megfogalmazásában elvetett tömeg lett.

A bűnbe esett emberiség bűnös emberi tömeg. Amennyiben Krisztusnak nincsen társa szentségben, ártatlanságban, kegyelemben, úgy a szent, igaz emberiség a hiányos, torzó. Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának az is oka, az istenanyaság mellett, hogy benne, vele, rajta keresztül jött létre a szent emberi nem, szent emberi közösség. Szűz Mária Krisztusnak nemcsak anyja, hanem társa is a szent emberiségben. Krisztusnak nincs felesége, felesége nem lehetett neki társa. Krisztus Urunk nem valami prófétát, vallásalapítót, valami nagyon szent embert választott ki, hogy társa legyen a szent emberiségben, hanem Krisztus édesanyját választotta ki a Mennyei Atya, hogy ne csak anyja legyen, hanem legyen társa is. Az emberiség alkotó közösség, Szűz Mária Krisztusnak nemcsak anyja, ismétlem, hanem társa is életművében.

Szűz Mária nyilván nem a maga érdeméből tornászta fel magát a szentségre, Krisztus társává, hanem Isten örök elgondolásában, a világ teremtése előtt a Mennyei Atya így gondolta el őt, így teremtette meg. Amikor mi Krisztus társai vagyunk a megváltásban, akkor mi bűnösök megigazulva tetteinkkel válunk Krisztus társaivá. Szűz Mária ismétlem, Isten örök elgondolásából lett Krisztus társa a szent emberiségben.

Ezt a társ szerepet Isten öröktől fogva elhatározta, és erről adott prófétai, azaz homályos kinyilatkoztatást. Ádámnak felesége, Éva a társa. Isten segítőnek adta melléje. A bűnbeesés után, amikor Isten számon kéri Ádámot, akkor ösatyánk nem kedves feleségének nevezi Évát, hanem asszonynak. Ő Ádám, azért evett, mert az asszony adott neki. A férfiak olyankor nevezik feleségüket asszonynak, amikor nem szerelmes érzelmeiket akarják kifejezni irántuk, nem is negatív érzelmeikkel beszélnek róluk, hanem mint társukról beszélnek, akkor gyakran úgy fejezik ki magukat, hogy az asszony ezt tette, azt mondta.

Az ősevangéliumban dióhéjban benne van az egész megváltás. A prófécia mindig homályos, a beteljesülés fényében válik érthetővé. Az ősevangélium próféciajában szó van az asszonyról, akinek szerepe lesz a sátán megtörésében. A gonosznak mondja az Úr a bűnbeesés után: „Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja a fejedet, te meg sarkát veszed célba” (Ter 3. 15) Homályos szöveg. Az ivadék nyilván Jézus Krisztus. Mellette szerepel a sátán fejének szétzúzása az asszony. Nyilván fontos szerepe van, ha szerepel. Az asszony nyilván Éva is, akinek ivadéka lesz a szétzúzó, kollektív alak, jelenti az összes asszonyt is, akik Krisztusnak társmegváltói lesznek. Az asszony a beteljesedés fényében felismerhető számunkra, Szűz Mária gyermekei számára, hogy Édesanyánkról szól a prófétai kép. Ebből a képből nem akarjuk elemezni, hogy bizonyos szempontból az ivadék tiporja szét a gonosz fejét, vagy az asszony. Nyilván az ivadék műve lesz. De az asszonynak is van szerepe mellette.

Szűz Mária társmegváltó szerepe Krisztus földi életében

Abból a tényből, hogy Szűz Mária szabad elhatározással mondott igent az istenanyaságra, következik, hogy mindaz, amit Jézus tett, annak Mária a forrása, érdeme van benne. A szónak ebben az értelmében Szűz Mária tekinthető sajátos értelemben Krisztus társának, sokkal jobban, mint az Egyház tagjai. De ezzel a kapcsolattal nem merül ki Szűz Mária társmegváltói szerepe, hiszen ezzel közvetve lett társa az Úr Jézus megváltói szerepének, nem közvetlenül.

Az Úr Jézust a Jordán partján kente fel a Mennyei Atya Szentlélekkel Isten országának királyává. Ez után indul el az Úr Jézus Isten országát hirdetni, Egyházat alapítani. Az Úr Jézus karizmákat kapott a Szentlélektől Isten országának építéséhez. A karizmák közé tartozik a csodatevés karizmája is. Izaiás próféta megjövendölte, hogy a messiási országban elszaporodnak a csodák. Az Úr Jézus a kánai menyegző előtt nem művelt csodákat. A Messiás nem azzal a tudattal indult Kánába, hogy majd ott csodát művel. A lakodalomban elfogyott a bor. Nagyon szép a Szűzanya magatartása. Figyelmes, észreveszi, hogy elfogyott a bor. Együtt érző, sajnálja a háziakat, akiknek talán azért fogyott el idő előtt a boruk, mert az Úr Jézus eljött tizenkét tanítványával, akikre nem számítottak. Mária nagyon tapintatosan jelzi Jézusnak, hogy elfogyott a boruk. Ekkor jön az Úr Jézus sokakat zavarba ejtő szava. Többféleképpen fordítják, hogy tompítsák az Úr Jézus szavai élet, de mindenképpen meghökken. Asszony, a mi dolgunk ez, vagy újabb fordítás, hogy mit akarsz tőlem asszony? Még nem jött el az én óráim. Próbáljuk magyarázni, mentetetni az Úr

Jézust, nem akart barátságtalan lenni édesanyjához. Megcsodáljuk a Szűzanya engedelmisségét, és bizalmát, amivel felszólítja a szolgálkat, hogy tegyék meg amit a fia mond. Úgy gondolom a Mennyei Atya indította arra a Szűzanyát, hogy kérjen csodát éppen azért, hogy jelezze vele társ szerepét Jézus mellett. Az Úr Jézust nem indította a Lélek csodatevésre, ezzel lett az első csoda Mária műve. Úgy gondolom az Úr Jézus szavai után indította arra a Lélek az Úr Jézust, hogy határozza el a csodát. A csoda az Úr Jézus csodája. A csodának a Szűzanya a szellemi szerzője. Azzal, hogy az Úr Jézus édesanyját Asszonynak szólította szent Fia, ez nem tapintatlanság, hanem éppen kitüntetés, kinyilatkoztatás. Amikor az Úr Jézus Simonnal Jóna fiával találkozott első alkalommal, ragadvány nevet adott neki Kaifásnak nevezte el. Simon nem értette, hogy a Mester miért nevezi őt Kaifásnak, Péternek? Az Úr Jézus a ragadvány névvel jelezte, hogy új vallást alapít. A Mester leváltja Kaifást, új Kaifást nevez ki Simon személyében. Az Új vallásnak Simon lesz a főpapja, Kaifása. Simon Péter ebből nem értett semmit, de később megértették és értjük, hogy miért kapott Simán új ragadvány nevet, és mit fejezett ki az Úr Jézus ezzel a névvel. A kánai menyegzőn névadás történt. Az Úr Jézus Asszonynak nevezte el édesanyját. Mária Jézus mellett az Asszony, a szónak abban az értelmében, hogy nem csupán édesanyja, hanem társa életművében, a megváltásban, és ezt fejezte ki azzal, hogy Asszonynak szólította. Ezt a címet természetesen nem értette még a Szűzanya, de az első csodától kezdve mellette van, társa, szerepe van Jézus megváltó művében.

Az Úr Jézus nemcsak nyilvános működésének elején, hanem végén is Asszonynak szólította a Szűzanyát. Jézus haldoklik. A keresztút végén vagyunk. A Fiú a keresztfán hamarosan befejezi az életét. A Szentlélek erejében a kereszt gyötrelmében adja egész életét áldozatul. A keresztfán szereti vissza az Atyát teljes életét feláldozó isteni szeretettel a Szentlélekben. Az emberi élet bontakozó élet. Ő mindent megkapott az Atyától. Most élete végén a gyötrelmes halálban adja vissza egész életét az Atyának. Ezzel a végtelen szeretettel lép be az Atya Szívének szentélyébe. Az Úr Jézus az egész emberiség főpapja, aki az emberiség élén, nevében lép a szentháromságos közösség közepébe. Ezzel a gesztusával kiengeszteli a bűnöket, mert az Ő szent hősiessége végtelenül értékesebb, mint a bűnök súlya. Ő kiérdeklődik az egész emberiség örök üdvösségét. Ezt egyedül Ő teszi. De a keresztye tövében álló nőt Asszonynak nevezi, társának a megváltásban. Mária nem hősiességével, hűségével vagy akármilyen érdemével érte el, hogy az Úr Jézus őt Asszonynak, társának szólítsa, hanem a mennyei Atya akaratából teszi ezt. Azzal, hogy Asszonynak szólította az Úr

Jézus édesanyját, kinyilatkoztatta az Atya akaratát, hogy Mária társmegváltója legyen Jézusnak. Fentebb említettük, hogy ez a cím mindenek előtt és felett a Mennyei Atya akarata Mária felé. Az amszterdami jelenésekben a Szűzanya azt mondta, hogy ekkor nyilatkoztatta ki neki az Úr ezt az igen nehéz feladatát.

A mennyei Atya akaratából Mária, akinek lelkét tör járta át a kereszt tövében – Simeon jövendölése szerint – szenvedésében társa lett Jézusnak. Nincs szükség Mária szenvedésére, hogy létre jöjjön a megváltás, hanem a Mennyei Atya irgalma, szeretete, kitüntetése az Asszonnyal szemben, hogy társa lehetett a kereszt tövében a keresztben függő Fiának.

Az Úr Jézus kereszthalála nem rang, kitüntetés, ott a keresztben, hanem mérhetetlen szenvedés, megaláztatás, amit értünk viselt el. Mária szerepe a kereszt tövében nem rang, kitüntetés, hanem mérhetetlen fájdalom, együttérzés fiával, és könyörgés a bűnbe esett emberiségért. A szent emberiség az Isten Fia és társa az Asszony, aki egyben anyja Krisztusnak, szenved a bűnös emberiségért, hogy irgalmat nyerjen.

Mária társmegváltó szerepe az Egyház életében

Szent Ágoston mondja, hogy az Úr, aki megváltott bennünket közreműködésünk nélkül, nem üdvözít bennünket közreműködésünk nélkül. Ez a megfogalmazás, amely általános a teológiában, két részre osztja Krisztus megváltó művét: megváltásra, és üdvözítésre. Ez a felosztás nem a legszerencsésebb. A megváltásnak két része van, egyik Krisztus kereszthalála. Krisztus kereszthalála ellenére valamennyien mehetnénk a kárhozatra, ha nem térnénk meg. Krisztusnak meg kell hirdetnie a bűnbocsánatot a megtérő bűnösöknek, és ki kell árasztania Szentlelkét. Ez a tevékenység is a megváltás része. Ez utóbbi sem diadalút Krisztus számára, hanem még nagyobb áldozat Krisztus számára, mint a kereszthalála. Krisztus megváltó tevékenységének része tehát kereszthalála mellett Krisztusnak az emberiség történetében folyamatosan kibontakozó keresztútja a lelkekben.

Krisztus Egyházában él, Egyházán keresztül váltja meg a világot. Az Egyház nem könnyen, gyorsan diadalúton hódította meg Krisztusnak a világot, hanem többnyire drámai, hősiess szenvedéseken keresztül araszol letöréseken, halálokon keresztül lassan, fokozatosan. Ennek egyrészt az oka, hogy a világ bűnbe esett, és nagy ellenállás van benne a végtelenül szent Krisztussal szemben. Krisztus szenvedése folytatódik Egyházán keresztül is a lelkek üdvösségéért. A világ a történelemben kibontakozó lázadás felé halad Istennel szemben. Csak egy idézet: „Amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön”(Lk 18.8).

Elég részletesen kifejtettem több dolgozatban, hogy az Úr Jézus nem a mennyei magasságokból irányítja isteni mindenhatósággal az Egyház harcát az emberiségért, hanem köztünk, bennünk, rajtunk keresztül. A megtestesült Isten annyit tud tenni rajtunk keresztül, amennyire mi szolgálatára állunk. Mi az ő Teste vagyunk, és Ő Testén keresztül tevékenykedik. Krisztus nem pogány hottentottákon keresztül működik közöttünk, hanem népében, népén keresztül. Mi hívei valamennyien társmegváltói vagyunk a nekünk adott, és elfogadott kegyelmeink mértéke szerint.

Mária társmegváltói szerepe ebben az üdvözítő tevékenységben abban áll, hogy a Szűzanya egyedülálló szerepet kapott ebben a harcban. Ez először abban áll, hogy Máriát választotta ki az Úr arra, hogy egyedülálló, mindenki fölötti szerepe legyen Krisztus szolgálatában. Másodszor Mária szeplőtelen-ségével alkalmassá vált erre a kimagasló hivatásra. Harmadszor Mária hitt, és ezzel a hittel fogadta be a megtestesült Krisztust, nemcsak testébe, hanem személyébe is. Mária egyedülálló hitével alkalmassá lett arra, hogy egyedülálló módon vegyen részt Krisztus tevékenységében. Mária szenvedésének társmegváltó szerepe volt Krisztus szenvedésében. És társmegváltó szerepe van abban, hogy legteljesebben fogadja szívébe a közöttünk tevékenykedő világmegváltó Krisztust, és a neki adott kegyelmek gazdagságával könyörögjön, engeszteljen, dicsőítsen, adjon hálát az Egyház tagjaival egyesülten, nevükben, helyettük, élükön az egész világért. Ennek a harcnak szereplői az angyalok, és a napba öltözött Asszony, és mi földi emberek. Ez a harc egyre nagyobb, drámaibb, apokaliptikusabb. Ez a harc a szentség és gonoszság között folyik. Ez a harc erők harca, a gonoszság és szentség erőviszonyai között folyik. A világ üdvösségéhez szükséges, hogy a világban több jó legyen, mint bűn, ami nem megy könnyen.

A Szűzanya társmegváltó szerepe legönállóbban, legjellegzetesebben, legteljesebben ebben a harcban bontakozik ki. Az újkori Mária jelenéseken látszik, hogy az Úr neki növekvő, központi szerepet szán ebben a végső harcban. A gonosz túl kicsi ahhoz, hogy Jézus maga álljon seregei élére. A sátántipró Asszony hivatása, feladata korunk gigantikus harcát megvívni.

A tényekből és a máriás jelenésekből láthatjuk, hogy a Szűzanya korunkban igen fontos üdvtörténeti küldetést kapott. Isten öröktől fogva elhatározta, hogy Máriának fontos szerepe lesz korunk harcában. Másodszor ennek megfelelő hivatást adott Máriának. Továbbá megadja neki mindazokat a kegyelmeket, amelyek szükségesek ennek a harcnak a megvívásához.

Az újkori Mária jelenések egyrészt kinyilatkoztatások isten üdvözítő tevének részleteiről, amelyeket ma fontos megismernünk, hogy hivatásunkat teljesíthessük. A Szűzanya másodszer hadsereget gyűjt ehhez a harchoz. Ezeknek a kinyilatkoztatásoknak célja, hogy mozgósítsa azokat, akik hadra foghatók ebben a harcban. A Szűzanya további feladata, hogy felfegyverezze seregét, és harcra vezesse a gonoszság ellen. A rózsafüzér, és a különböző imák, gyakorlatok a részei kegyelem közvetítő tevékenységének. A Mária imák nem érzelmi finomkodások, hanem a Krisztus Életének eseményeiben élő lelket mozgósítják a harcra.

Az ördög erőszakos, terrorizál, pénz, hatalom, tudomány, az eszközei ebben az egyre gigantikusabb harcban. A megölt Bárány és népe szelíd, alázatos, szent. Jézus nem erőszakolja magát ránk, hitet kér, hogy fogadjuk szívünkbe. Annyiban tud működni bennünk, amennyiben hit van bennünk Benne.

Szűzanya is akkor tudja kifejteni kegyelmét, hatását, amit javunkra kapott, bennünk, ha befogadjuk, hiszünk a neki adott kegyelemben, és szolgálatára állunk. Teljesen képtelennek tűnik, amit az amszterdami látomásban mondott Idának, hogy akkor fognak nagy kegyelmek kiáradni az Egyházra, világra, ha a pápa kimondja Mária társmegváltói dogmáját. Ezzel válik az Egyház eszközzé a társmegváltó Máriának. Ezzel dicsőíti meg Máriát, ezzel harcol Krisztus stílusában leginkább a gonosszal szemben. Így valósul meg Isten stratégiája, aki győzelemre segíti az egyszerű, alázatos názáreti Szűzet.

Nincs rá szükség, hogy részletezzük a Mária jelenések fokozatos újkori kibontakozását. Ismerjük valamennyien Labouré Szent Katalin csodás értelmét, amin a Szűzanya eltiporja a kígyó fejét. Ismert a La Saletti jelenések apokaliptikus látomása, Lourdes, Fatima, Medugorje.

Számunkra magyarok számára megható, amit a Szűzanya a magyar nép hivatásáról mond külföldi látnokokon keresztül. Pio atya, Gobbi atya is kapott kijelentéseket a magyar nép világ méretű engesztelő hivatásáról korunkban.

Ennek a küldetésnek része Mindszenty bíboros szerepe, Natália nővér próféciája a Világ Győzelmes Királynőjéről, Erzsébet asszony Szeretelángja, ami megvakítja a sátánt. És ide tartozik Máriás atya világkonszokrációs tevékenysége is, hogy minél teljesebben Isten legyen mindenben.

A Szűzanya stílusa, hogy különböző személyekkel indítja műveit, akik nem tudnak egymásról, nem tudják, hogy ők egy láncszem egy közös alkotásban. Aztán fokozatosan ismerjük fel alkotását, ahogy kibontakozik időben, térben.

A kritika, amely jót tesz a pápának

Az a levél, amelyet Ferenc pápa 2016. február 7-én Antonio Soccihoz intézett, éppen olyan figyelmet érdemel, mint Socci könyve: *La profetia finale. Lettera a papa Francesco sulla Chiesa in tempo di guerra* (Az utolsó prófécia. Levél Ferenc pápához az egyházzól háborús időben)

A könyv két részre tagolódik. Első része próféciákat tartalmaz, régi és újabb próféciákat, amelyek a világra váró súlyos katasztrófákról szólnak, ha nem tér meg és nem tart bűnbánatot. A megnevezett anyagi károk úgy jelennek meg ezekben a próféciákban, mint azoknak a rombolásoknak a következményei, amelyek az Egyházban találhatók.

Könyvének második része egy nyílt levél formájában megfogalmazott éles kritika Bergoglio felé. A szerző aprólékos pontossággal emlékeztet Ferenc pápa cselekedeteire és szavaira pontifikátusának kezdetétől, amelyek a híveket annyira megzavarták, kimerítették, botránkoztatták, hogy amerikai útjával kapcsolatosan feltették a kérdést, amely a Newsweek heti magazin címloldalán jelent meg: *Is the Pope Catholic?* (A pápa katolikus?)

Socci a következő kemény szavakat intézte a pápához:

„Határozottan felszólítom önt: Gondolja át egész útját, amelyen eddig járt, kerüljön minden veszedelmes lépést, mint például egy szinódus utáni irás, amely Kasper bíboros eszméinek utat nyit (...) Kerülje el mindenképpel előt egy új szinódus összehívását – ahogyan ettől tartani lehet – ahol még a papi cölibátust megszüntetésének a kérdését is napirendre tűzik.”

Ferenc pápa, miután kézhez kapta Socci könyvét, se ki nem közölte, sem meg nem dorgálta, és nem is ignorálta. Inkább papírt vett a kezébe és töltőtollat, és egy kéziratot levéllel válaszolt.

„Kedves Testvérem!

Megkaptam könyvét és kísérő levelét. Köszönöm ezt a gesztust. Az Úr fizessen meg önnek érte. Hozzákezdtem az olvasásához, és biztos vagyok benne, hogy a benne található nagyon jót fognak nekem tenni. Valójában segítenek nekünk a kritikák is abban, hogy az Úr helyes útján járjunk. Valóban köszönöm az ön és családja imáit. Megígérem önnek, hogy imádkozok önökért, és kérem az Urat, hogy áldja meg önöket, és a Szűzanyát, hogy óvja önöket.

Testvére és szolgálója az úrban, Ferenc”

Ez a néhány sor lerombol egy fajta „pápaírást”, amely konzervatív körökben elterjedt. A pápa emlékeztet arra, hogy nemcsak, hogy megengedett a pápát kritizálni, hanem arra is, hogy a pápával kapcsolatos kritika a pápának

még „nagyon jót is tehet” azáltal, hogy segít neki, hogy „az Úr helyes útján járjon”.

A „pápaímadat” fogalmán a pápa alakjának egy nem megfelelő istenítését kell érteni, amely egészen más, mint a szükséges tisztelet és a jámbor respektálás, amivel a hivatala miatt, amelyet visel, tartozunk neki. Az őszinteség, még ha kritikus is, ahogyan azt Socci megjegyzi, segíthet a pápának „különösen, ha az elterjedt mentalitás a túlzott hízelgés”. A nagy domonkos teológus Melchior Cano mondta:

„Péternek nem hazugságainkra és hízelgéseinkre van szüksége. Éppen azok ássák alá a Szentszék tekintélyét, akik vakon és megkülönböztetés nélkül a pápa minden döntését védik. Ezek szétrombolják az egyház alapjait ahelyett, hogy erősítik.”

Lehetne azt mondani, hogy Ferenc levele Soccinak azt célozza, hogy mindenkit, a progresszívektől a tradicionalistákig egy szinkretista ölelésbe vonjon. De függetlenül a szándékoktól a tények számítanak, és a tény ebben az esetben a megbecsülés, amit a pápa kritikussai iránt kinyilvánít.

Azok a szavak, amelyeket Ferenc Socchihoz intéz, mindazoknak szólnak, akik az elmúlt években az új pontifikátust kritizálták: Alessandro Gnocchi-tól és Mario Palmaro-tól kezdve Ross Douhat-ig a New York Times-ban, egészen a katolikus szerzők csoportjáig, akik 2015 december 8-án a Remnant-ban közlé tették kritikájukat.

Ferenc emlékezetünkbe idézi, hogy a pápa nem tévedhetetlen cselekedeteit szabad kritizálni, különösen, ami politikai és lelkipásztori döntéseit illeti, azal a feltétellel, hogy a kritika tiszteletteljes, és a személy hibáinak szól és nem a pápaság tekintélyének a lerombolását célozza.

Forrás: <http://www.katholisches.info/2016/03/10/socci-die-kritik-die-dem-papst-guttut/>

A cikk szerzője, amelyből részleteket közöltünk, Roberto de Mattei történész, öt gyermek atyja, professzor a kereszténység újkori történetével foglalkozó Európai Egyetemen Rómában. A Lepanto Alapítvány elnöke, számos könyv szerzője. Legutóbb megjelent könyve Vicario di Cristo. Il primato di Pietro tra normalità ed eccezione (Krisztus helyettese. Péter primátusa a normalitás és a kivétel között) Verona, 2013. Német fordításban is megjelent könyve: A II. Vatikáni Zsinat – egy idáig meg nem írt történet, Ruppichteroch, 2011.

Isten soha nem ítél el, mindig megbocsát?

„Egy elvi platform (az üdvözülésé), az elveszett kegyelem hajótörése után.” A kereszténység első századai óta, ilyen módon lett leírva, a bűnbánat Szent-sége: (cf. Dz 1542) Valóban, egy élénk és sokatmondó kép, mert amikor egy lélek elveszti a kereszténységgel nyert ártatlanságát, egy komoly kihágást követve el, úgy hullik, mint egy fuldokló személy, a bűn sötét hullámai közé. Azért, hogy ne az örök kárhozatban sínylődjön, és hogy visszanyerje az elveszett kegyelem kincsét az illető, a gyónáshoz kell, hogy folyamodjon, ami a biztos palló az üdvösséghez, azon megkereszteltek számára, akik nem akarnak elveszni. Azonban ez az isteni gyógyír meghatározott feltételekkel érvényes. Isten mindig megbocsát? Ő még azoknak is megbocsát, akik nem akarnak a bűnök tengeréből kimenekülni? Egy ilyen fontos téma, mély elemzést kíván.

Ferenc pápa szavai: **Amikor mi győnni megyünk, az Úr azt mondja: „Én megbocsátok neked, de te most gyere velem.”** És Ő segít nekünk, az ösvényre visszatérni. **Ő soha nem ítél el. És nem egyszerűen megbocsát, hanem megbocsát és kísér. Majd, mi törekenyek vagyunk, és mindnyájan vissza kell, hogy térjünk a gyónáshoz valamennyien. De Ő soha nem fárad el. Ő mindannyiszor kézen fog minket.** Ez az Isten szeretete, és nekünk utánoznunk kell Őt. A társadalom kell, hogy utánozza Őt. Ezt az utat kell követni. Másfelől, a személynek egy valóságos és teljes reintegrációja nem úgy történik, mint egy kizárólagosan emberi utazás vége. Ez az út magába foglal egy találkozást Istennel, azt a képességet, hogy magunkat át tudjuk adni annak, hogy Isten láthasson minket, aki szeret minket. Sokkal nehezebb megengedni Istennek, hogy minket nézzen, mint, hogy mi nézzük Istent. Sokkal nehezebb megengedni Istennek, hogy velünk találkozzon, mint, hogy mi találkozzunk Istennel, mert mi mindig ellenállunk. Ő vár minket, néz minket, mindig keres minket. Ez az Isten, aki szeret minket, aki meg tud minket érteni, megbocsátja a hibáinkat. Az Úr az emberek visszaállításának a mestere. Ő kézen fog minket, és visszavisz minket a társadalomba és a közösségbe. **Az Úr mindig megbocsát, mindig kísér, mindig megért; tőlünk függ, hogy engedjük, hogy megértsen minket, hogy megbocsásson nekünk, hogy kísérjen minket. (Speech, Pastoral visit to Cassano all’Ionio, visit with the detainees, the penitentiary staff and their families, June 21, 2014).**

A TANÍTÓHIVATAL TANÍTÁSA

I. Az Isten jóságában való bizalom, nem jelenti az Ő irgalmával való visszaélést.

Szentírás

– Jézus figyelmezteti a bénát, a Bethesda fürdőjében.

Volt ott egy ember, aki már harmincnégy esztendő óta beteg volt. Mikor Jézus meglátta őt, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta van így, megkérdezte tőle: Akarsz-e meggyógyulni? A beteg azt felelte: Uram, nincs emberem, aki, amikor felkavarodik a víz, bevigyen engem a tóba. Mire pedig én odaérek, más megy be előttem. Jézus azt mondta neki: Kelj föl, vedd ágyadat, és járj! Az ember azonnal meggyógyult, fogta az ágyát és járnival kezdett... Később Jézus találkozott vele a templomban, és azt mondta neki: »Íme, meggyógyultál, többé már ne vétkezz, nehogy valami rosszabb történjék veled. (Jn 5,5-8, 5,14)

– Azok, akik nem térnek meg, büntetve lesznek.

Éppen abban az időben voltak ott néhányan, akik hírt hoztak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval vegyítette. Ő ezt felelte nekik: Azt hiszitek, hogy ezek a galileaiak bűnösek voltak a többi galileainál, mivel mindezt elszenvetették? Mondom nektek: Nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, mindnyájan ugyanígy elvesztek. Vagy az a tizenhét, akire Sílóében rádólt a torony, és megölte őket? Azt hiszitek, hogy vétkesek voltak minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik? Mondom nektek: Nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, mindnyájan ugyanígy elvesztek. (Lk 13,1-5)

– Könnyű a kárhozatba vezető út:

A szűk kapun át menjetek be, mert széles a kapu és tágas az út, amely a pusztulásba vezet, és sokan vannak, akik bemennek rajta. S milyen szűk a kapu és szoros az út, amely az életre visz, és milyen kevesen vannak, akik megtalálják! (Mt 7,13-14)

II. János Pál pápa

– A szelídség és a komoly fenyegetések összhangban vannak a Szentírással.

Ily módon az evangéliumi szelídség és az alázat összhangban van az igényes erkölcsiség evangéliumával, sőt súlyos fenyegetés azoknak, akik nem kívánnak megtérni. Nincs semmiféle ellentmondás az egyik és a másik között. Jézus az igazságból él, amit hirdet, és a szeretetből él, melyet láthatóvá tett, és ez a szeretet igényes, ahogyan az igazság is, amelyből származik. (John Paul II. General Audience, June 8, 1988)

– A katolikusoknak kötelességük mindent megtenni, hogy ne vétkezzenek.

Lehetetlen ugyanis a lelki megújulás, ha az nem bűnbánatból és megtérésből fakad: mindkettő folyamatos és belső attitűdje a hívő embernek, mint az erény egy gyakorlása, amely megfelel az apostol hívásának „engesztelődjétek ki Istennel!” (2Kor 5,20), valamint a bűnbánat szentségéhez való járulásnak. Ez gyakorlatilag ugyanazon egyházi kondíció követelménye, hogy egy katolikus ne mulassza el azt, ami szükséges ahhoz, hogy megmaradjon a kegyelmi életben, és hogy megtegyen minden lehetővé annak érdekében, hogy ne essen bűnbe (hogy különüljön el tőle), és így módon szüntelenül legyen kész részesülni az Úr testében és vérében, és így legyen kész az egész Egyház szolgálatára, miközben a saját személyes megszentelődésén munkálkodik és egy növekvő elkötelezettséget vállal az Úr szolgálatában. (John Paul II. *Aperite portas Redemptori*, n.4. Bull. of the Convocation of the Jubilee for the 1950th anniversary of the Redemption, January 6, 1983)

XXIII. János pápa

– A komoly bűnök Isten büntetését vonják maguk után.

Azoknak akik már Krisztusnak a tagjai, meg kell tanulniuk odafigyelni az önmegtágadásra. Csak így lesznek képesek az ellenség lelkét távol tartani, és megtartani a keresztség ártatlan tisztaságát, vagy, hogy visszanyerjék Isten kegyelmét, amennyiben azt a bűn miatt elvesztették. Ahhoz, hogy az Anyaszentegyház tagjává váljunk a keresztség által, magunkra kell öltetnünk azt a szépséget, amellyel Krisztus ékesíti fel az Ő szeretett menyasszonyát. „hogy a keresztségben szavával megtisztítva megszentelje. Ragyogóvá akarta tenni az Egyházat, amelyen sem szeplő, sem ránc, sem egyéb efféle nincsen, hanem szent és szeplőtelen.” (Ef 5,26-27). Nos azok a bűnösök, akik beszennyezték szent keresztségük fehér köntösét, félhetnek isten igazságos büntetéseitől. Az orvosság erre nem más, mint hogy önmagukat „fehérre mossák a Bárány vérében (vö. Jel 7,14) a bűnbánat szentségében és megtanulják a keresztség erény gyakorlatait. (John XXIII. *Encyclical Paenitentiam Agere*, On the Need for the Practice of Interior and Exterior Penance, July 1, 1962)

XVI. Benedek pápa

– Az Isten bocsánatában való bizonyosság nem mentség arra, hogy hanyagoljuk a megszentelődés iránti törekvésünket.

Noha mindig ugyanazok ellen a hibák ellen kell harcolnunk, fontos, hogy szembeszegüljünk a lélek elkorcsosodásával, azzal a közönnyel, amely bele-

törődik, hogy az ember már csak ilyen. Fontos, hogy ne térjünk le az útról, de ezt anélkül tegyük, hogy görcsössé váljunk, és abban a hálás tudatban, hogy Isten újra és újra megbocsát. Ugyanakkor nem szabad engednünk a közönynek sem, amely miatt nem küzdenénk tovább a szentségért és a jobbá válásért. (XVI. Benedek Levele szeminaristákhoz, 3.p. 2010 október 18.)

– A papoknak tanítaniuk kell a híveket, a Szentírás radikális követelményeire.

A gyónás szentségének válságával, amelyről sok szó esik, mindenekelőtt a papoknak kell szembesülniük. Nagy felelősségük, hogy Isten népét az evangélium radikális követelményeire neveljék. Különösképpen azt kéri, hogy szenteljék magukat nagyvonalúan a szentségi gyónások meghallgatására. A papoknak bátran kell vezetniük a rájuk bízott nyájat, nem szabad azonosulniuk az evilági gondolkodásmóddal (Vö. Róm 12,2). Kerüljék a kényelmes megoldásokat, kompromisszumokat. Szüntelenül táplálkozzanak az Istennel való szeretetközösséggel. (Benedict XVI. Speech to Participants in the Internal Forum Course Organized by the Apostolic Penitentiary, March 11, 2010)

Trienti Katekizmus

– Bárki, aki visszaél az irgalommal, az érdemtelenné válik arra, hogy megkapja azt.

Azonban e helyen **inteni kell a híveket, nehogy** a bocsánatnak ily tágas lehetősége miatt, mely, mint előadtuk, semmi időhatárral sincs korlátozva, **a vétkezésben könnyelműebbek, vagy a megtérésben késlekedőbbek legyenek.** Mert az első esetben, mint ezen isteni hatalom becsmérői és kisebbitői méltatlanok arra, hogy az Isten irántuk irgalmas legyen; A másikban pedig igen kell tartaniuk attól, hogy a haláltól meglepettetvén hiába vallották a bűnök bocsánatát, melyet késlekedés és halogatás miatt méltán elvesztettek (The Catechism of Trent, n.1100)

Szent Ágoston

– A bocsánat a javítás szándékával adatott, nem azért, hogy az igazságtalanságot pártolja.

Azóta azért, hittestvérek, elérkezett számunkra az irgalmasság ideje, ennél fogva ne legyünk elnézőek magunkkal és ne is hízelegjünk önmagunknak, mondván, isten mindig könyörületes. **Lásd mit tettem tegnap, és Isten megkímélt, ma is azt tettem és Isten megkímélt; Holnap is megteszem, mert Isten könyörületes**” Te figyelemmel vagy a könyörületére, de nem féled az Ő

ítéletét. **Ha az Ő irgalmasságáról és ítéletéről szeretnél dalt zengeni, meg kell értened, hogy nem azért kímélt meg az Isten, hogy megmaradj a bűnben, hanem azért, hogy lehetőség legyen megváltozni.** (Saint Augustine. Exposition on Psalm 100 (101), n.3)

– A hamis remény pusztulásba vezet.

Kit szed rá a reménykedés? Aki azt mondja, jóságos az Isten, irgalmas az Isten, tehetem ami tetszik, ami jól esik; vágyaim közé engedhetem a gyepőt, betölthetem szívem kívánságait. Ez miért? Mert irgalmas szívé az Isten, jó az Isten, szelíd az Isten. Az így bizakodók veszélyben vannak. (Saint Augustine. Homilies on the Gospel of John, XXXIII, 8)

Aranyszájú Szent János

– Egy keresztény a Mennybe megy, de kevésbé úgy mint utazó, hanem inkább mint katona.

Ahogy Pál apostol figyelmeztet téged: „Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, felsaruzva a lábatokat a békeesség evangéliuma hirdetésének a készségével.” (Eph 6:14-15) Itt említés történik a cipővasról, továbbá az állományról és a mellvértről. Mózes azoknak beszél, akik utazásra készülnek, és Pál utasításokat ad azoknak, akik harcra készülnek. Az előbbi azokhoz szól, akik arra készülnek, hogy elhagyjanak egy földet, és egy másikra utazzanak, és ezáltal utazóknak hívják őket, de én a földről az égbe megyek, és azért, mert én katona vagyok. **Miért? Mert az ösvényt ellepték a tolvajok, és az úton démonok közelednek. Éppen ezért hordom az igazság mellvértjét; Ennek okán felövezem magam a becsületesség övével. Mert nem csak egyszerű utazó vagyok, hanem katona is.** „Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.” (Mt 7,14) (Saint John Chrysostom. II Homily on Abraham)

II. A bűnbánat Szentsége jó dispoziációt (hozzaállást) kíván

Szentírás

– Időnként Isten nem bocsát meg.

Rájuk lehelt, és monda nekik: Vegyétek a Szentlelket: Akiknek bűneit megbocsátjátok, azok bocsánatot nyernek, akikéit megtartjátok, azok nem nyernek bocsánatot. (Jn 20,22-23)

VI. Pál pápa

– A Szentségeket nem lehet passzív, vagy közönyös magatartással felvenni.

Az evangelizáció teljességéhez tartozik tehát, hogy szorosán összekapcsolja, szinte egymásba fűzi az igét és a szentségeket. Félreérthető ezért, ha különbséget tesznek evangelizáció és szentségi élet között. Kétségtelen persze, hogy a pusztán szentség kiszolgáltatás megfelelő okos felkészítő katekézis nélkül nem sokat ér. Az evangelizáció célja éppen az, hogy a hitre nevelés során rábírjon minden keresztényt: éljen a szentségekkel, mint valóban a hit szentségeivel, és ne passzív módon járuljon hozzájuk, egyszerűen csak „elviselve” azokat. A Szentségeket nem lehet passzív, vagy közönyös magatartással felvenni. (EVANGELII NUNTIANDI VI. Pál pápa 47.p.)

A Katolikus Egyház Katekizmusa

– A szentség, amely megjeleníti az evangéliumi megtérésre való hívást

A megtérés szentségének nevezik amiatt, hogy szentségileg megvalósítja Jézus megtérésre szólító hívását, tudniillik az elhatározást a visszatérésre az Atyához, akitől az ember a bűn által eltávolodott. A bűnbánat szentségének nevezik amiatt, hogy megszenteli a keresztény bűnös személyes és egyházi megtérésének, bűnbánatának és elégtételének útját. (KEK 1423)

Aquinoi Szent Tamás

E módon a bűnbánat szentségéhez különlegesen hozzátartoznak részek, ahogyan fentebb kijelentettük, mint a bűnbánó cselekedetei, amelyek ennek a szentségnek az anyagát alkotják. Szó volt már róla fentebb, hogy másként történik a megsértett rekompensációja (jóvátetele) a bűnbánatban, mint a büntető igazságosságban. Mert a büntető igazságosságban a jóvátétel a bíró mérlegelése alapján történik, nem pedig a sértő vagy sértett akarata szerint. Ezzel szemben a bűnbánatban a megsértettnek való jóvátétel a bűnt elkövető akarata szerint történik és Isten véleménye szerint, akivel szemben a bűn elkövetése történik, mivel itt nem az egyenlőség igazságosságának a visszaállítása történik, hanem inkább a barátság visszaállítása, amely azáltal megy végbe, hogy a sértő annak az akarata szerint rekompenzál, akit megbánt. Így tehát a bűnbánó részéről először a jóvátétel akarása kívánatik, amely a bánat által történik, másodsor, hogy alávesse magát az Isten képviselő pap vélekedésének, amely a gyónásban történik, harmadszor hogy a jóvátételt Isten szolgájának a megítélése alapján végzi, amelyet kiszab az elégtételben. Ezért a bánat, a megvallás és az elégtétel alkotják a bűnbánat szentségének a részeit. (Saint Thomas Aquinas. Summa Theologica III, q.90, a.2, resp.)

Trienti Zsinat

– A bűnbánat egyesíti a lélek bankódását, a vétkek megutálását és a javítás szándékát.

A bűnbánó előbb fölemlített tettei közül első a bánat, amely a lélek fájdalma és utálata az elkövetett bűn miatt, azzal az elhatározással, hogy nem akar a jövőben is vétkezni. A bánatnak ez a mozzanata a bűnök bocsánatának a kiesdeklálására minden időben szükséges volt, és a keresztség után elesett embert úgy készíti újból elő a bűnök bocsánatára, ha az isteni irgalomba vett bizalommal és mindazon dolgok teljesítésének szándékával van összekötve, amelyek a szentség szabályszerű fel-vételéhez szükségesek. (Denzinger-Hünemann 1676. Trienti Zsinat 1667-1719: XIV. ülés, 1551. november 25.)

II. János Pál pápa

– Az első lépés az Istenhez való megtérésre, a bűnbánat.

A gyónó számára lényeges a bánat, mellyel világosan és határozottan elveti magát az elkövetett bűnt. Ez együtt jár azzal a szándékkal, hogy többé nem követi el. Isten iránti szeretetből, mely a bánat révén újjáéled. Az így értelmezett bánat a kezdete és középpontja a megtérésnek, az evangéliumi metanoiának, mely az embert Istenhez visszavezeti, mint a tékozló fiút az atyjához, és amelynek a bűnbánat szentségében megvan a látható jele, amelyet a kevésbé tökéletes bánat is kiteljesít. „A szívnek ettől a tökéletes bánatától függ a valódi bűnbocsánat.” (II. János Pál apostoli buzdítása Reconciliatio et Penitentia , n.31)

– Egy szentség, amely magában foglalja a bűn elleni harcot.

Mint olyan, ez a szentség a keresztség után elkövetett bűneink bocsánatára lett alapítva, amelyben aktív szerepe van a hívőnek. Nem korlátozódik tehát a bűnbocsánat szentsége csak a rituáléra, vagy magára a formális vallási gyakorlatra. Éppen ellenkezőleg, a kegyelem segítségével magunkhoz ragadhatjuk a kezdeményezést a bűneink feletti küzdelemben, megvallva bűneinket és bocsánatot kérve azokért. (John Paul II. General Audience, n.1, April 15, 1992)

A Kánonjogi Kódex

– Ez egy gyógyszer, ami megtérést tételez fel.

Ahhoz, hogy a krisztushívő a bűnbánat szentségének üdvös orvosságában részesüljön, úgy kell felkészülnie, hogy elkövetett bűneit elvetve, és a javulás szándékával Istenhez térjen. (CIC 987)

Trienti Katekizmus

– Az irgalom kérése bűnbánat nélkül hasztalan.

Amikor azt olvassuk a Szentírásban, hogy egyes személyek nem részesültek Isten kegyelmében, annak ellenére, hogy komolyan esedeztek, tudnunk kell, hogy ennek oka, hogy nem volt igaz és őszinte a bánatuk bűneik felett. (<http://www.catholicapologetics.info/thechurch/catechism/trentc.htm>)

XVI. Benedek pápa

– Aki megbánja bűneit, bocsánatot nyer és erőt, hogy ne vétkezzen tovább.

Jézus ezekkel a szavakkal bocsájtotta el a házasságtörő nőt: Menj, és többet ne vétkezz. Megbocsát neki, hogy mostantól fogva soha többé ne vétkezz. Egy hasonló epizódban, azzal a bűnbánó nővel találkozunk, aki korábban bűnös életet élt a Lukács evangéliumban. (vö. Lk 7,36-50) Jézus örömmel fogadja az asszonyt, aki megbánta bűneit majd az útjára bocsátotta. Itt, szemben a házasságtörő nővel, egyszerűen csak megkapja a feltétlen bocsánatot. **Csak Isten bocsánata és szeretete ad nekünk erőt, hogy a gonosznak ellenállhassunk, és ne vétkezzünk többé, hogy szeretete megtaláljon bennünket, ezáltal a mi erőnké válik.** (Benedict XVI. Homily, visit to the Roman Parish of St. Felicity and her children, Martyrs, Sunday, 25 March 2007)

– A gyónás nemcsak a megbocsátás eszköze, hanem a megszentelődés is.

Aztán ott van a szoros kapcsolat a megszentelődés és a kiengesztelődés szentsége között, minden szent erről tanúskodik a történelemben. Szívünk igazi megtérése, ami azt jelenti, hogy megnyitjuk magunkat Isten átfómálós és megújító cselekvése felé, a „hajtóerő” minden reformra és ez kifejeződik a valódi evangelizációs erőfeszítésekben. **A gyónásban, az Isteni Irgalmasság szabadon ajándékozott tetteiben, a bűnbánó bűnösök megigazultak, kegyelmet nyertek és megszentelődtek, és elhagyják korábbi énjüket, hogy magukra öltssék az újat.** (Benedict XVI. To participants in a course organized by the Apostolic Penitentiary, 9 March 2012)

A Katolikus Egyház Katekizmusa

– A megbocsátás után a bűn kiengesztelésének a szükségessége következik.

Sok bűn kárt okoz a felebarátnak. Amennyire lehetséges, a kárt jóvá kell tenni (például vissza kell adni a lopott holmit, helyre kell állítani a megrágalmazott jó híret, elégtételt kell adni a sértésért). Ezt már maga az igazságosság is megköveteli. A bűn azonban megsebzí és elgyengíti magát a bűnöst, továbbá

Istenhez és a felebaráthoz fűződő kapcsolatait is. A feloldozás elveszi a bűnt, de nem szünteti meg minden jogtalanságot, melyet a bűn okozott. Miután a bűnös kiemelkedett a bűnből, még el kell nyernie a teljes lelki egészséget. Még kell valamit tennie, hogy jóvátegye bűneit: megfelelő módon „elégtételt” kell adnia, ki kell „engesztelnie” bűneit. Ezt az elégtételt „vezeklésnek” is nevezik. (KEK 1459)

Trienti Zsinat

– Az elégtétel egy akadály a bűn számára, és ösztönzés az új élet felé.

Kétségkívül **az elégtétel büntetései nagymértékben vissza is rántanak a bűntől, és fékként húznak vissza, óvatosabbá és elővigyázatosabbá teszik a bűnbánókat a jövőben. Gyógyítgatnak is a bűnök maradványaitól, és a rossz életmóddal szerzett bűnös habitusokat, a velük ellentétes erények gyakorlásával elveszik.** Sohasem vélték még biztosabbnak ugyanis az Isten Egyházában más utat az Úrtól fenyegető büntetés távortartására, mint hogy a bűnbánat ezen tetteit az emberek a lélek igaz fájdalomával gyakorolják (vö. Mt 3,2 és 8; 4,17; 11,21) (Denzinger-Hünemann 1690. Zsinat XIV. ülésén 1551. november 25.)

XVI. Benedek emeritus pápa megtörte a csendet

Március 16-án arról a „mély válságról” beszélt, mellyel a II. Vatikáni zsinat utáni Egyházának szembe kell néznie

Március 16-án, XVI: Benedek pápa, aki nyilvánosan ritkán beszél, interjút adott az Avvenire-nek, az Olasz Püspöki Konferencia naponta megjelenő újságjának, amelyben egy „dupla mély válságról” beszél, amellyel az Egyház a II. Vatikáni Zsinat nyomán szembenéz. A riport már eljutott Németországba, a német katolikus honlap, a „Katholisches.info” Vatikán-szakértőjéhez, Giuseppe Nardihoz is.

Benedek pápa emlékeztetett arra az elengedhetetlen katolikus meggyőződésre, hogy létezik örök kárhozát és vannak emberek, akik pokolra jutnak:

A XVI. század misszionáriusai meg voltak győződve róla, hogy aki nincs megkeresztelve, az örökre elvész. A II. Vatikáni Zsinat után ez a meggyőződés elfelejtődött. Az eredmény egy kétoldalú, mély krízis. Ha nem figyelünk oda az üdvösség kérdésére, hitünk elveszíti alapjait.

Beszélt egy alapos dogmafejlődésről is, különös tekintettel arra a dogmára, miszerint nincs üdvösség az Egyházon kívül. Ez a bizonyítható dogmatikus

változás megszűntette – a pápa szerint –, „a misszionáriusi elhivatottságot, az Egyház eljövendő misszionáriusaiban már nincs motiváció, elvették tőlük.”

Benedek pápa feltette a legfontosabb kérdést, ami ebből az Egyházban kezelhetően tapasztalható változsból ered: „Miért is győzzük meg az embereket arról, hogy fogadják el a keresztény hitet, ha bármilyen más vallásban is üdvözülhetnek?”

Benedek pápa szerint nem ez az egyetlen következménye az Egyház új attitűdjének, hanem maguk a katolikusok is kevésbé ragaszkodnak már katolikus hitükhöz. Ha mások másképpen is megmenthetik a lelkiüket, „miért kéne ragaszkodni a keresztény hit által elvárt kötelezettségekhez és erkölcsi törvényekhez?” – teszi fel a pápa a kérdést. Majd levonja a következtetést: „Ha a hit és az üdvösség már nem függ egymástól és nincsenek egymásra utalva, akkor a hit is egyre kevésbé motiválja a lelkeket.”

Benedek pápa elutasítja a Karl Rahner által kitalált „anonim keresztény” gondolatot is, ahogyan azt az indifferentista tant is, hogy minden vallás egyenlően értékes és hasonlóképpen segít elérni az örök életet.

„Még kevésbé fogadható el az a megoldás, amelyet a vallás pluralista teóriái javasolnak, mely szerint minden vallás, mindegyik a maga módján, megfelelő módja az üdvösségnek, és ebben az értelemben hatásaikban egyenértékűnek tekinthetők.” Ebben az összefüggésben kitér a most elhunyt jezsuita bíboros, Henri de Lubac eszméjére Krisztus vélt „helyettesítő közbelépésére”, amelyet most ismét „tovább kell gondolni.”

Az embernek a technológiához és a szeretethez való viszonyával kapcsolatban Benedek pápa emlékeztet bennünket, annak az emberi érzelemnek a fontosságára, hogy az ember epekedik az ő szívében „hogy az irgalmas szamaritánus jöjjön a segítségére.”

Benedek pápa így folytatta: „A technológia világának keménységében – amelyben nem számítanak az érzelmek – nő a megmentő szeretet utáni szomjúság, egy olyan szeretet után, amelyet ingyenesen és nagylelkűen kapunk.”

Benedek pápa kihangsúlyozta: „Az Egyház nem self-made (saját készítésű), Isten teremtette és Ő formálja tovább. Ennek eszközei a szentségek, mindenekelőtt a szent keresztség: belépek az Egyházba, de nem egy bürokratikus aktus által, hanem ennek a szentségnek a segítségével.”

Benedek pápa így fejezte be a beszédét: „Mindnyájunknak szükségünk van kegyelemre és megbocsátásra”.

(www.petersziklaja.ml)

A gyermeki lelkület

Jézus többször is példaképpül állítja elének a gyerekeket. Különösen Máté evangéliuma hangsúlyozza a gyermeki lelkület Istenhez való közelségét. Hagyományosan ezt a lelkületet istenkapcsolatunkra vetítjük, amiben mi vagyunk a gyermekek és Isten az, aki mintegy felfoghatatlan lényként ott áll a példázatok fölött. Ha nem leszünk olyanok, mint a gyerekek... Aki nem alázkodik meg úgy, mint ez a gyermek... Aki nem fogadja Isten országát úgy, mint egy gyermek... Az üzenetet természetesen magunkra vesszük, és emiatt egészen elfeledkezünk arról, ki is mondja nekünk ezeket. Maga az Úr Jézus. És lehet, hogy az üzenetben az is benne van: hogy hozzá hasonlóvá kell váljunk, hogy a gyermek belénk helyezhesse azt a végtelen bizalmat és ráhagyatkozást, amit egy gyermekben édesapja vagy édesanyja ébreszthet.

Mert a jó gyermek minden hátsó gondolat nélkül a szülőjére bízta magát... A jó gyermek teljesen aláveti magát mindenben szüleinek... A jó gyermek magától értetődőnek veszi, hogy abban a családban van a helye, ahol megszületett és ahol a szülei és a testvérei vannak... Annak a gyermeknek a szívében, ahol ez a tudat nem alakul ki, leginkább félelem, szorongás és nem ritkán gyűlölet ébred. Mi az oka ennek? Vizsgáljuk meg korunkat, amiben a jó gyereket talán már mutogatni kell, és a kétségek és szorongások között őrlődő, figyelem-zavaros és lázadó gyerekek száma sokkal nagyobb. Talán van értelme vizsgálódásunknak.

Korunkban minden a feje tetejére állt. Kant és Hegel filozófiája által értelmezett világban élünk. A jó a rossz, és a rossz a jó. Gyerekeink sárkányokkal és cápákkal játszadoznak, csúfságokkal (Schreck) és a sötétség fazekashenrikjeivel (Potter) álmodoznak, csipkerózsika álmaikat szétörték a modern mesék világának jégglavinája. Szívükben már bölcsődés korukban bontakozik a romlás virága: Isten nem érdemli meg az ő feltétel nélküli szeretetüket, mert a szülők kételyeket ébresztenek bennük. De vizsgáljuk meg csak magunkat: Istenek vagyunk-e a gyerekeink szármára, vagy egyszerűen csak partnerek? Ha jók, ha rosszak a körülményeink, ettől függetlenül öltöztetjük-e őket, óvjuk-e őket és a legfontosabb kincsként vigyázunk-e rájuk?

Mi van akkor, ha már kisgyerekkorunkban azt tapasztalják, hogy őket nem is szeretik? Nem gondoskodnak róluk, becsapják, és magukra hagyják őket. Hogy ők nem is ott vannak, ahol lenniük kellene? Mi van akkor, ha nincs édesapja és nincs édesanyja? Vagy csak az egyik van? És ha tényleg csak az egyik van, egymás ellen „politizálnak”, ami miatt a gyermek egy-egy hétvégi látha-

tás után hisztériás rohamot kap, ha elmegy tőle az anyja, akit természetesen jobban szeret – mert a test erősebb még, mint a tudat? Mi van akkor, ha nem vagyunk Jézus képmásai? Ha nem tudunk feltétel nélkül szeretni, és a szeretetünk nem szeretet, hanem az érzelmek háborújában bevetett harci eszköz? Költői kérdések ezek mind, mert tudjuk rájuk a választ: Ez van. A huszonegyedik század rothadó európai társadalmában nem lehet más. És aki ezt kimondja, az nem politikailag korrekt. Hát csak legyen kimondva.

De csak folytassuk a súlyos kérdések felvetését: mi van, ha a gyermekét az édesanyja nem szereti előbb? A szíve alatt teherként hordja, és leszűrdök egy „jótékony célú” alapítvánnyal, amely örökbefogadó szülőket keres, és majd a szülés után magukhoz veszik a kis „árvát”. Az anya a szerződés-kötéskor arra hivatkozik, hogy a magzatát nem tudja felnevelni, mert olyan az anyagi helyzete. De csodálatosképpen terhessége (!) alatt mindig jut pénze nikotinra és alkoholra. A császáros szülés után az anya nem is látja a gyermekét, hozzá se érhet, a szülészorvos pluszpénzt kap az operációért, mindent leadminisztrálnak, ide-oda folynak a pénzek... virágzik az alapítvány, és látszólag mindenki jól jár. Micsoda praktikája ez a gonosznak! Minden növekszik, csak az élet fogyatkozik, mert a gyermek és az anya lelke sérül végzetesen. Ki meri ezt kimondani? Ki tud ennek gátat vetni? És ha ki is mondja valaki, ki kiáltja a világ szemébe? Folytathatnám a kérdéseket. De mindenre megvan a válasz. Az olyan felnőtt, aki megbotráncoztat egyet is a kisgyerekek közül, az Evangélium szerint jobb, ha malomkövet akaszt a nyakába... De mi van a felbujtókkal? Mi van a világgal, ami kialakítja azokat a lehetőségeket, hogy mindez megtörténhessen? Hol vannak azok, akik ez ellen küzdenek?

Fény vetül hát a posztmodern társadalom egyik súlyos problémájának forrására. Ebből a forrásból nem életet adó víz, hanem a latrina halált hozó csúf és sötét mocska árad, amire a világ ráfogja, hogy szép és kívánatos: már a fogantatás pillanatától mérgezi az anya és a magzat kapcsolatát, és ennek nyomán már nem is alakul ki a természetes, Isten-teremtett család, ami az élet forrása. Igen, ezt támadja a legelső pillanattól, mert rombolni kell minden struktúrát, ami erre a szépre építkezik. A tankönyvekben elvált anyukák dialógusán tanulják gyerekeink az idegen nyelveket, a múltból magányos dívák és héroszok küzdenek valami megfoghatatlanért, a jövőt megavatáros és csillagháborús torzságok népesítik be, egyre távolabb és idegebből mindentől, amit az Atya megteremtett. Család sehol nincs. Munkás Szent József ünnepét becsattogja a láztól égő zászlók lobogása, Szűz Mária

ünnepeit szemérmesen felváltják a világnapok. Az Úr Jézus királysága pedig elvetendő, mert az asztal mellett poharazó köztársaság kívánatosabb mindenki számára.

A család szükségtelen. Idejét múlt dolog, nincs helye az új világrendben. Vagy ha van, az csak legyen az egyik megoldás a sok közül, a gyerekek nevelésében. Mindenki választhat. A terméketlen szülők ivarsejteket vásárolhatnak az erre létrejött „bankoktól”, és megterveztetik a gyereküket. Az egyedülálló is vásárolhatnak ivarsejteket – amilyen gyereket akarnak (fehéret, feketetét, rézbőrűt vagy sárgát) – vagy neveltethetnek maguknak lombikban magzatokat... szörnyű falanszter! Egnemű párok is vásárolhatnak mindent, mert pénzük és joguk is van, béreltethetnek kihordó anyaméheket, babusgathatnak kisgyerekeket. Ezt nem Isten teremtette, valaki más. Madáchi ember tragédiája.

És mi történik abban az egyedülálló közösségben, aki Jézus óta védi az emberiséget a gonosztól, és próbálja azon az úton tartani, hogy az Atya akaratát teljesítse: hogy életük legyen, és az bőségben legyen? A püspöki színódusa összeül, és igazi farizeusi játékot játszik. Mintha nem lennének tisztában azzal, mit mondott az Úr. Akár a farizeusok, tudnak mindent a Törvényről, mégis, a világnak játsszák ki a kártyáikat. Csak a világnak az ő kártyáik nem mondanak semmit, nincs értékük, kezükben nincs egy adu ász sem, a piros hetesről nem is beszélve. Ezzel a játékkal viszont a sajátjaikat megbotráncoztatják, szakadást okozva ezzel a népben. Bármennyire is okosak és politikusak, tetteiknek ez a gyümölcse. Valahogy így vagyunk a család színódus után.

Mi, a dogmanélküli nemzedék, már nem katedrálisokban lakunk. Nem a hit sarokköveire épített templomokban mutatják be az áldozatot a vértanúk ereklyéi fölött, hanem kinn a mezőn, széljárta sátrakban, asztalon emlékeznek meg az egykori áldozatról. Háborús állapotokban élünk. A legfontosabbakra összpontosítunk. Túl akarjuk élni. De ha a lélek elpusztult, hogyan támad fel a test? Ki botráncozik meg már az egyházi házasság hiányán, a váláson, a fogamzásgátláson, a gyerekelhajtáson? Szégyenlősen félremosolygunk még akkor is, ha talán más a véleményünk.

A kicsi gyermek az őt megcsaló és elhagyó édesanyjára, ha újra meglátja, reménytelen szeretettel néz föl és kérdzkezik vissza az ölébe. Elfelejt mindazt, ami előtte volt. Ő képes új életet kezdeni. De méltók vagyunk-e erre a bizalomra? A gyerek örömmel adja át magát a visszatérő édesanyja akaratának. Egészen egyszerű szívvel megint a jelenben él és boldogsága teljes, mert magával tudja azt, aki szeret, feltétel nélkül. De kérdezem újra: mi a sorsa az

olyan édesanyának, aki nem méltó erre a szeretetre? Mi a sorsa annak, aki nem akarja betölteni azt a hivatást, amire meghívta őt a mi Urunk?

Tudjuk, a szeretet nem múlik el. Aki érdemes arra, eljut az örök életre, ahol nem ér véget Istene magasztalásának éneke, ami a létezés teljessége. Aki pedig érdemtelen, az eljut az örök halálra, ami ugyancsak létezés, de a semmiben, és ott tudjuk mi lesz: fogak csikorgatása...

Megváltónk Édesanyja előbb szerette Jézust, mint ahogy Jézus emberként szerethette volna. Igazi szeretettel szerette. A szeplőtelen fogantatásért magasztalta a Teremtőt, és várta gyermekének világra jöttét. Az angyali üzenet után szívébe zárta, és elgondolkozott fölötte. Várandósága alatt nem teherként cipelte. Mi hogyan viszonyulunk gyermekeinkhez, a ránk bízottakhoz?

Édesanyánk, az Egyház – mely egyben Krisztus misztikus teste is –, lehajol hozzánk és szeret minket, minden megosztottsága mellett. Előbb szeretett minket, mint mi őt. Ha lelkünk szörnyű szenvedéseken megy át, fájdalmával velünk van. Ha testünk vérrel veritékezik is, és keresztre feszítenek, ő ott van velünk és felnéz ránk. Halott testünket bepólyálja az együttérzés gyolcsával. Tudja, hogy a mi jutalmunk az örök élet, testben és lélekben. Maradjunk meg ebben a hitben.

Bálint Zsolt

A szerkesztő megjegyzése a fentiekhez: Aki eltévelyedett vagy elsodródott, az önvizsgálat vagy bűnbánat után vissza akar-e térni Egyházunk igazi értékeihez, melyet Krisztus misztikus teste hordoz, akkor is, ha néha nem látszik? Vissza akarunk-e térni mennyei Édesanyánkhöz, hogy segítsen Krisztushoz társítani életünket? Akarjuk-e Krisztussal, a Szűzanyával együtt hordozni terheinket? Ők végtelen szeretettel, „előre szeretve” várják ilyen irányú lépésünket! Cselekedjünk, igazi gyermekként bizzuk rájuk életünket! És akkor a gyermekek által is szerethetőkké válunk, akikre rá lehet hagyatkozni.

Most dicsőül meg az Emberfia

E szavak után Jézusnak mélyen megrendült a lelke, s megerősítette: „Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.” Erre a tanítványok egymásra néztek, mert nem tudták, melyikükről mondta. A tanítványok közül az egyik, akit kedvelt Jézus, az asztalnál Jézus mellett ült. Simon Péter intett neki és

kérte: „Kérdezd meg, kiről beszél.” Erre Jézus keblére hajolt és megkérdezte: „Uram, ki az?” Jézus így felelt: „Az, akinek a bemártott falatot adom.” Ezzel bemártotta a falatot, fogta és az áruló Júdásnak nyújtotta, az iskarióti Simon fiának. A falat után rögvest belézállt a sátán. Jézus csak ennyit mondott neki: „Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!” De az asztalnál ülők közül senki sem értette, miért mondta neki. Mivel Júdás kezelte a pénzt, némelyek azt gondolták, hogy Jézus megbízta: „Vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz.” Vagy hogy adjon valamit a szegényeknek. Mihelyt átvette a falatot, Júdás nyomban elment. Éjszaka volt. Amikor elment, Jézus beszélni kezdett: „Most dicsőül meg az Emberfia, s az Isten is megdicsőül benne. Ha megdicsőül benne az Isten, az Isten is megdicsőíti saját magában, hamarosan megdicsőíti. Fiam, már csak rövid ideig vagyok veletek. Keresni fogtok, de amint a zsidóknak mondtam, most nektek is mondom: Ahova megyek, oda ti nem jöhettek. (Jn 13.21-33)

Nagyon szép és mély szentírási idézet ez, mely Nagykedden hangzik el. Miért is mondható róla, hogy csodálatosan készít fel minket a szent három napra?

Jézus kijelenti az apostoloknak, hogy egyikük el fogja árulni. Ez arról tanúskodik, hogy ő teljesen tisztában volt vele, hogy áruló kísérgeti útjain, melyet tisztán vállalt azért, hogy az Írások beteljesedhessenek. Az apostoloknak a kereszthaláláról már többször beszélt, de természetesen nem akarták elhinni, hiszen aki ilyen hatalommal tanít és cselekszik „azzal nem történhet meg ilyesmi”. Talán mi is így vélekedtünk volna mellette járva, a dolgait látva nap mint nap.

A szeretet mélységéről tanúskodik az a figyelmesség, mellyel János apostol odahajol hozzá, hogy suttogva kérdezhesse meg: ki is lesz az áruló. És Jézus igaz mély szeretettel válaszol, melyben János felé csak az ő cselekedetéről szól, a többi apostol pedig csak azt hallja, hogy „tedd meg mielőbb”.

Ezzel, hogy Jézus ezt kimondta, kimondta a végleges „igent” is a Menyeyei Atya tervére, hogy végig csinálja a kereszttut. Ez az, ami miatt már nyugodtan mondhatta: „Most dicsőül meg az Emberfia”. Hiszen az akarat megvan, a végleges döntés megvan, ezzel megnyílik a megdicsőülés lehetősége.

Még valami érdekes fedezhető fel a szavak, cselekedetek mögött. Ahogy olvassuk „rögvest belézállt a sátán” Júdásba. Rögvest belézállt. Tehát eddig nem volt benne. Tehát eddig Jézus távol tartotta tőle, és most a belső végleges

döntésének külső jeleként a falat átadásával megadta az engedélyt, hogy a sá-
tán beleköltözzön, és elinduljon az elárulás végső beteljesedése. Csodálatos ez
a mindent előre átgondoló figyelmes, szeretetteljes cselekménysor!

És ha már az előre átgondolt figyelmes cselekmény sorozatról gondolko-
dunk, ugyanezt tapasztalhatjuk meg Jézus keresztútja alatt az apostolokkal
kapcsolatban. Hiszen a szeretett tanítványnak ott kellett lennie a keresztúton,
ezért már jó előre úgy alakult, hogy ő bejáratos volt a főpapi udvarban, ezért
nem tűnt fel senkinek a jelenléte. Szemben Péterrel, aki nem sokat járt arra-
felé, ezért idegensége szemet szúrt. De erre szüksége volt Péternek, a heves
tanítványnak, akinek bele kellett ebbe a tagadásba futnia, hogy a mély bűnbá-
nat megélésén keresztül oly mértékig megerősödhessen a hite, hogy vezetője
lehesse az alakuló Egyháznak.

És akkor hol van a többi tanítvány? Szerterfutottak. Valtorta Máriánál olvas-
hatunk Jézus gondoskodásáról. Ő ezt is előkészítette. Úgy akarta, hogy az ő
vérén kívül más vére ne folyjék, ezért a szerterfutás azt jelentette, hogy Lázár
tanyájára futottak, melyet ő már előre előkészített, hogy Lázár szeretettel fo-
gadja őket erre az időszakra.

A megváltásunk ára hatalmas volt. Csodálatos így átgondolni ezt a sza-
kaszt, hogy ő mindezt mennyire tudatosan vállalta, és egészen a legapróbb
részletekig előkészítette, hogy beteljesedhessenek azok, melyek írva voltak, és
be kellett teljesedniük. Dicsérjük és áldjuk a mi Urunkat, Istenünket és Jézus
Krisztust azért, amit tettek, és amit tesznek ma is velünk, értünk, hiszen Isten
nem változik. Ma is így viszonyul hozzánk. Csak az a kérdés, hogy mi tu-
dunk-e lelkiileg nyitni felé, hogy mennyire tudjuk rábízni magunkat? Egy ilyen
Megváltóra igazán rá lehet bízni magunkat, meg lehet zabolázni akaratunkat,
önzésünket. Cselekedjünk, amíg nem késő!

Jánossy Gábor

Mária- kegyhelyek

Szűz Mária gyergyói könnyezése kezdetének

8. évfordulója

B. Dombi Attila

Gyergyószentmiklós egykor a Hajdúdorogi Görög Katolikus Püspökségbe
sorolt magyar – ma román ortodoxoknál levő – templomában 2008. február
17.-étől közel 5 évig tartó Istenszülő-ikon könnyezésének 8. évfordulója volt.
A legtovább tartó ilyen jellegű ismert csoda kegyelmeiért február 16.-a estére
megemlékezést szervezett az Erdélyi Görög Katolikus Magyar Misszió és a
helyi Egység Királynője Engesztelő Szolgálat. A helyi római és örmény ka-
tolikus plébániák, valamint a Gyergyói Hírlap által is hirdett programnak a
Szent Miklós Római Katolikus Plébánia és Templom adott helyet. Házigazda-
ként Msgr. Ft. Portik-Hegyi Kelemen plébános, főesperes a plébániai könyv-
tárteremben bizalomkeltő gondolatokkal köszöntötte a résztvevőket, akiknek
a szünetben a Szent Miklós Plébánia szeretetbűfével kedveskedett.

Gyergyó-, Csík- és Udvarhelyszék, Háromszék és az Anyaország közel 100
résztvevője – sokan engesztelő zarándokok – közül többen előzőleg megláto-
gatták az eredeti könnyező ikont Ft. Ivancsó Sándor nyírcsaholyi görög ka-
tolikus parókus, esperes vezetésével, aki ezúttal 20. alkalommal zarándokolt
Gyergyószentmiklóstra. Ivancsó Sándor, a program csúcspontjaként bemuta-
tott görög katolikus magyar Szent Liturgia (Szentmise) főcelebránsa szentbe-
szédében a Görög Szerartású Egyház Liturgiájában megvalósuló Ég és Föld
Egységéről tanított.

A betegségből lábadozó Paul Dumitru ortodox parókus képviselőjében
készséggel nyitott templomot Sarolta tisztelendő asszony, akit a látogatók fér-
je gyógyulását kérő imáikról biztosították. A zarándokok öröme ma is jól
látható a lakkszerűen besűrűsödött könnyezés anyaga és változatlanul érezhe-
tő csodás illata. A könnyezés hitelessége iránti bizalmat segítette a Gyergyói

Hírlap programelőzetese is, amely az Új Ember Magazinban közölt szakvéleményt idézett: „Valóban csodáról van szó... Száraz deszka a kép anyaga, hátlapja gyalulatlan, nincs is lefestve. Teljesen száraz. Semmi manipulációnak nincs rajta nyoma... A könnyezés a teljes jobb szemből függőleges sávban halad. Csak ott jelenik meg, a kép más részein sehol máshol, nem lehet páralecsapódás. A kép az oltáron áll, nem kaphat a másfél méterre lévő falból nedvességet. A nyári kánikulában is jelen van az esemény.” Balázs Katalin vezető szerkesztő másnapi beszámolójában kiemelte, hogy a program a magyarság engesztelő küldetésének és Mária Országa egységének fontosságára épült, amit nem akadályozhatnak a mai államhatárok. Továbbá, a program lelkülete szerint idézte, hogy bár a görög katolikus románok perelnek a templomért, a görög katolikus magyaroknak úgy kellene a templom, ha azt nekik szeretettel átadnák.

A Világ Győzelmes Királynője Engesztelő Fiai

Ft. Dr. Szegedi László, sülysápi római katolikus plébános tanításában bemutatta, hogy a papok és világiak számára egyaránt teljességgel megélhető a kegyelmi egység az Eucharisztikus Jézussal, valamint a Szűzanyával, mint Társmegváltóval. A magyar máriás engesztelő küldetés fontosságának alátámasztásaként megemlítette Pió atya, Gobbi atya, Natália nővér, Erzsébet asszony közléseit. Mondandóját a nemrég zárult Szerzetesség Évében alapított Világ Győzelmes Királynője Engesztelő Fiai új magyar szerzetesrend püspöki engedélyezése is hitelesítette. Szegedi László a rend karizmáját Gologi Máriás Lajos SJ, Mária Natália nővérral közös lelkiatyjától kapott örökségként mutatta be...

(Szegedi László kérésére beszédének ismertetése helyett lapunkban közre adjuk a „Mária társmegváltói szerepe” című cikket – a szerkesztő)

Az engesztelés Isten iránti hálaáldozat

Jánosy Gábor, a budapesti Tengernek Csillaga szerkesztője tanúságtételében a férfiúi engesztelés XXI. századi fontosságát és mindenki által gyakorolható voltát mutatta be mint világi hívő, férj, nagycsaládos apa, intézményi alkalmazott és vállalkozó sajtóapostol. Közvetlenül a program megnyitása után a házigazda felkérésére már szólhatott a jelenlévőkhöz, röviden ismertetve a magyar engesztelés témájú kiadványaikat, amelyekből vásárolhattak a jelenlévők. A Tengernek Csillaga kiadta a Kárpát-hazában sok ezer példány-

ban elterjedt Mária Országa-ikon reprodukcióját is, amelynek központi eleme a gyergyói könnyező ikon.

Jánosy Gábor tanúságot tett a Szűzanya közbenjárására saját családjában történt csodás gyógyulásról is, ami a Szűzanya titulusáról Tengernek Csillaga nevű kiadó alapítását ösztönözte. Örömmel említette, hogy a Tengernek Csillaga kéthavonta megjelenő máriás lap néhány évig a Máriás Papi Mozgalom magyar nyelvű kiadványa is lehetett, amíg a Mozgalom nem tudott saját kiadványt megjelentetni.

Jánosy Gábor ismertette az engesztelés fő szempontjait is: alapvetően magamért és másokért vállalt jóvátétel az elkövetett bűnökért – egyesülni Krisztussal, az Ő örömeivel és bánatával, szomorúságával és szenvedésével, hogy vele együtt feltámadva közreműködhessünk minél több ember üdvözítésében, kárhóztól való megmentésében, Istennel, embertársainkkal, önmagunkkal és az egész világgal való kiengesztelődésben. Ehhez elengedhetetlen az ima mellett az önmegtágadás és a böjt, aminek köszönhetően a gonosz támadásaitól inkább védettek leszünk.

A Szűzanya Medjugorjei kérése szerint kezdett előbb szerdán és pénteken kenyérrel és vízzel böjtölni, de amint megismerte a szőkefalvi kéréseket, már hétfőn is. A szőkefalvi eseményekről is kiadott könyvet, és Gyergyószentmiklós után a vele tartó zárandokokkal a Szőkefalván havonta 17-én végzendő engeszteléssel folytatják.

Jánosy Gábor a magyar engesztelés fontosságát a szintén kiadott Magyarság öt-seb titka című könyv szerzője, Lang Siegfried osztrák szerzetes pap megállapításával érzékeltette, miszerint a magyarság Isten újszövetségi választott népe, de nem dicsőséges menetelésre, hanem áldozatra, engesztelésre, imára. Lang Siegfried figyelmeztet, hogy a Szűzanya Országát 5 részre szakító békediktátumot éppen Jézus Szíve ünnepén írták alá, nevének jelentésével a Szentháromság tagadására utaló tri-a-non-i helyszínen. Ennek a fájdalomnak azonban megváltó értéke lesz, ha engesztelő szándékkal átkarolva egyesítjük az Úr Jézus mindannyiunkért vállalt kereszttáldozatával.

Jánosy Gábor meglátása szerint a muzulmán invázió világosan jelzi a helyzet súlyát, amire csak Istennek és a Szűzanyának van megoldása, de annak megvalósulását mi engeszteléssel segíthetjük. Nekünk ma a niniveiek példája szerint hallgatnunk kell a prófétai intésekre, ugyanakkor az Árpád-házi szentekhez hasonlóan meg kell szentelnünk Mária Országát, Európát és az egész világot. Bizonyossággal jelentette ki, hogy a zajló muzulmán invázióban Magyarország viszonylag kedvező helyzete jelentős mértékben az engesz-

telésnek is köszönhető. Példa erre a 2015 őszén egy autós engesztelő csoport által Budapest körül 9 alkalommal, kilencedként végzett szabadító szolgálat (kőrima). A 130 km-es kerületen folyamatosan szentelt vizet csorgatva Rózsa-füžért imádkoztak, közben a 4 égtáj irányában előre kijelölt helyeken megálltak, ahol a pap áldást adott a városra az Eucharisziával és a Mária Országai-ikonnal. Csodaként már az első kerülés utáni reggel a megszállók a hónapok óta elfoglalt Keleti Pályaudvart és térségét felszabadítva elindultak Ausztria felé. Egy további alkalom másnapján csendesedett el Rösztken a megszállók és a rendőrök közötti konfliktus. A hatékony engeszteléshez tehát élni kell a rendelkezésre álló kegyelmi eszközökkel, és ma is meg kell tenni, amire Isten indíttatást és karizmát ad.

Isten akarata és a Szűzanya könnyei

Bazsó-Dombi Attila, az Erdélyi Görög Katolikus Magyar Misszió papjaként bemutatta a gyergyói könnyező ikon Egység Királynője elnevezésű ábrázolás egy példányát, a Szenvedő Istenszülő római eredeti csodatevő kegykép méretében. Utóbbi a Mindenkor Segítő Szűz Mária címmel IX. Piusz Pápa rendeletéből a Redemptorista Rend missziós kegyképe lett, amely az Egyházban rengeteg másolatával árasztja a Szűzanya kegyelmeit.

Az ikontiszteletet a VII. Egyetemes Zsinat dogmaként a katolikus hit részének nyilvánította, és a VIII. Egyetemes Zsinat Nyugat Egyházára is kötelezővé tette. Eszerint minden ikon ősmintája és forrása Krisztus, így bármely ikonra irányuló tisztelet Krisztust illeti. Minthogy a Mennyei Atya örök, változatlan tervében minden valóságosan létezik, az ikonok az ábrázolt valóságok égi beteljesedett állapotát jelenítik meg a földi létben.

Sajnos a magyar egyháztörténelem Szent István Apostolkirály államalapítása előtti fél évszázadát ismereti légüres tér terheli, amit hiteles információval be kell tölteni. A Kárpát-hazában és Erdélyben a legrégebbi őshonos keresztény közösséget Szent István Apostol-király nagyapja, a Bizáncban 953-ban megkeresztelkedő Gyula vezérrel jött térítő püspök, Szent Hierotheosz alapította. A keleti szertartású magyarság erdélyi továbbélését történelmi és társadalomtudományi adatokon túl ékes székely hagyomány is bizonyítja: Daczó Árpád Lukács ferences atya a néprajzi kutatásainak köszönhetően híressé vált Babba Mária legősibb Boldogasszony-titultust éppen a többségében görög katolikus székely Kosteleken ismerhette meg. A gyergyói ikonkönyvezés kezdetének dátuma elsődlegesen a Hajdúdorogi Görög Katolikus Magyar Püspökség 1912-es alapítására irányítják a figyelmet: a görög katolikus román püspökök

X. Szent Pius Pápanak a görög katolikus magyar püspökség alapítási terve ellen „1912. február 17-én értekezletet tartottak, amelyről memorandumot intéztek a Szentszékhez. Ebben leszögezik: maga a nyelv, melyet valaki beszél, nem egyetlen kritériuma a nemzetiségnek... Az énekek a liturgia lényeges elemei, tehát azon még énekelni sem lehet magyarul.” Az említett magyar egyháztörténelmi légüres tér miatt alakulhatott ki a románság több évszázados rögeszméje, miszerint aki görög katolikus az nem lehet magyar.

Ezért a trianoni diktátum után erős románosító rendelkezések sújtottak több ezer erdélyi görög katolikus magyart, ami elől többnyire a római katolikus magyar közösségekben kerestek menedéket. A Szűzanya gyergyói könnyezése tehát a történelmi viszontagságok miatt a köztudatból kiszorult ősi bizánci magyar szertartás és az ikon-tisztelet csodálatos értékeinek vállalására hívja az erdélyi görög katolikus magyarok ma élő harmad-negyed generációs leszármazottait.

Szűz Mária Királynőségének magyar valósága szintén Hierotheosz püspökségében gyökerezik, minthogy Gyula lánya, Szent István édesanyja, a köztudomásúlag erős kezű Sarolt „az egész országot kezében tartotta, férjét és ami a férjéé volt, maga kormányozta.” Ezért elképzelhetetlen, hogy gyermeke az Udvarban működő keleti püspök közelében ne részesült volna a keresztség és a bérmlás szentségeiben keleti szertartás szerint. Liturgiánk egyik gyakran ismételt eleme: „Legszentebb, legtisztább, legáldottabb dicső Királynőnk, az Istenszülő és mindenkorszűz Máriát, minden szentekkel együtt említvén, önmagunkat, egymást s egész életünket Krisztus Istenünknek ajánljuk!”

Szent István Apostolkirály élete végén a Szűzanya iránti ország-felajánlással tehát éppen azt valósította meg, ami a görög szertartású liturgiának köszönhetően életeleme volt: a Szűzanya királynő, ezért a Szent Korona területein Isten után Őt illet meg minden jog. Ebben az összefüggésben is szó volt a trianoni tragédiáról, de nem a világnak, hanem az Égnek fontos oldaláról. Az Úr Jézus Natália nővérnek mondta: „Szeplőtelen Édesanyám, a Világ Királynője és a ti Győzelmes Királynőtök, nem Magyarország területét kívánja kibővíteni, határait rendezni... Ezt a népet Ő Szeplőtelen Szívére akarja ölelni, mert az Ő Szíve a legbiztosabb út, amelyen Hozzám, Isten Fiához juthatnak... Szívem nem nyugodhat, amíg Szeplőtelen Anyám, mint a Világ Királynője, el nem foglalja királynői trónusát!”

Az ember szívében kell Isten Országának terjednie, ezért a Szűzanya is az ember szívében akarja kiépíteni Szeplőtelen Szívének uralmát, hogy ott végleg legyőzhesse az ősellenséget. Mária Országáa tehát mindenekelőtt kegyel-

mi valóság, amit nem befolyásolnak az ideiglenes politikai határok. Nekünk Mária Országá spirituális egységéért kell engesztelnünk, hogy a magyarság „amint a Mennyben úgy a Földön is” a Mennyei Atya akaratát teljesíthesse.

A magyar engesztelő küldetés lényegét ábrázoló Mária Országá-ikon központi elemeként belefoglalt gyergyói könnyező ikon a jelek szerint a reménybeli Világ Győzelmes Királynője Engesztelő Kápolna oltárképe lesz, az Engesztelő Kápolna pedig a Szűzanya Országának királynői trónusa. A Mária Országá-ikonon megjelenített Világ Győzelmes Királynője Engesztelő Kápolna elővételezetten már közvetíti a Világ Győzelmes Királynője Engesztelő Kápolna felépítésével kiáradó kegyelmeket – azokat is, amelyeket a Szűzanya végső győzelme fog majd kiárasztani minden befogadója számára.

***

Segíts meg bennünket

Jóságos Mennyei Atyánk, tégy minket békéd eszközévé Szentlelked által, hogy az egyre nagyobb széthúzás helyett a testvéri szeretet uralkodhasson hazánkban.

Szabadíts meg minket a félelemtől és az erőszak minden formájától, a lelkekben dúló háborúktól.

Szabadíts meg minket a reménytelenségtől, a gyűlöletől és az ember isten- gyermeki méltóságának lealacsonyításától.

Írányíts minket Szentlelked segítségével, hogy a jót és a rosszat meg tudjuk különböztetni egymástól.

Szabadíts meg minket az emberi élet ellen elkövetett bűnöktől, az abortusz- tól, az öngyilkosságtól és az eutanáziától.

Szabadíts meg minket az igazságtalanság minden formájától.

Segíts minket, hogy a Te parancsaidat hiány nélkül meg tudjuk tartani és ebben példát tudjunk mutatni a környezetünknek.

Segíts meg minket, hogy ébren tudjuk tartani az igazságra való vágyakozást magunkban és a környezetünkben.

(Engesztelő imádságok hazánk lelki megújulásáért, 52. o.)

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Mária Mozgalomban

Éljetek teljes rámhagyatkozással

„Élj velem minden pillanatban úgy, hogy nem gondolsz a holnapra, hogy nem aggódsz amiatt, amit tenned kellene. Minden pillanatban kézenfogva vezetlek.

Még egy kis ideig világosságban járhattok: aztán nemsokára minden sötétségbe zuhan. Akkor majd én magam leszek a ti fényetek, és rávezetlek mindarra, amit Szeplőtlen Szívem kíván tőletek.

Hogy ez megvalósuljon, szeretett fiaim, azt kell kérnem tőletek, ami emberi természetek számára a legnehezebb: azt kérem, éljetek anélkül, hogy a holnapra gondolatot, anélkül, hogy a jövővel törődnétek.

Ne kérdezzétek tőlem: mit tegyünk? Hogyan viselkedjünk? Küszöbön áll-e a nagy tisztulás? Mi lesz azoknak a sorsa, akik túlélnek?

Éljetek a jelenben, teljes szeretettel és teljes rámhagyatkozással, amelyet – pillanatról pillanatra – én alakítok számotokra, kis fiacskáim.

Ennek érdekében szokjátok meg, hogy ne a dolgokra, hanem egyedül reám figyeljetek. Ne azzal törődjetek, ami reátok vár, időtök fájdalmas eseményeivel. Ne törődjetek azzal, hogy mi mindent tesznek ma sokan Fiam ellen és ellenem, hogy mit készülnek ellenetek tenni.

Közeledik a sötétség órája, az az óra, amikor ki kell ürítenetek a kelyhet, amit Fiam készített mindegyikötök számára. De ne törődjetek azzal az órával, nehogy elfogjon a félelem és az aggodás.

Egyedül csak Szeplőtelen Szívemre figyeljetek. Ide meneküljetek, itt melegedjetek fel, és itt erősödjetek meg. Éreztétek itt magatokat biztonságban.”
(1975.03.15.)

A Szűzanya tisztán beszél arról, hogy még egy kis ideig világosságban járhatunk, aztán minden sötétségbe zuhan. Mennyire hasonló kifejezések ezek

Jézus búcsúbeszédéhez. „Még egy kis idő és nem láttok, aztán ismét kis idő és viszontláttok.” (Jn 16,16) Egy kis idő... Mi az, hogy kis idő. 1975-től már 41 év eltelt. Ez esetben ez a kis idő elég hosszúra nyúlt. Megkérdezhetjük magunktól, hogy elég jól tudunk gazdálkodni ezzel a „kis idővel”. Jól ki tudtuk használni, hogy szívünk mélyén közelebb kerüljünk a Szűzanyához?

Hiszen érződik a világon, hogy most már valóban nem lehet túl sok idő, hogy minden sötétségbe zuhanjon. A felé haladunk (egyések szerint rohannunk).

A sötétség idejére megígéri a Szűzanya, hogy ő maga lesz a fényünk. Mikor valósulhat meg ez? Ha sikerül addigra ráhagyatkoznunk. Ha sikerül hagyni magunkat átalakítani az Ő szándéka szerint. Ezért is igyekszünk oly gyakran imádkozni az önmagunkat felajánló imát. De azt az imát mennyire gondoljuk komolyan, mennyire imádkozzuk szívből és szívvel? Ha erősen igyekszünk azt tenni, akkor jó esélyünk van a lassú változásra. A változás pedig elengedhetetlen, hogy fényünk lehessen a sötétség idején a Szűzanya!

A Szűzanya azt kéri, hogy ne építgessük a jövőnket, ne a holnapon gondolkodjunk, hanem hagyatkozzunk rá, mindig a jelenben. Elismeri, hogy ez az emberi természetünknek igen nehéz feladat. Ő teljesen ember, emberként élte földi életét, tudja, hogy az emberi természetnek hol vannak a gyengéi. Itt a Szűzanya az alap hozzáállásunkat akarja jobban az Isten, az égiek felé fordítani. Azt akarja elérni, hogy sokkal kevésbé akarjuk mi megoldani a gondjainkat. Azt akarja, hogy sokkal jobban merjünk ráhagyatkozni, rá, aki a mennyi Édesanyánk, és egyetlen célja van, hogy Szent Fiához vezessen bennünket, illetve rajtunk keresztül minél több embert – de ahhoz nekünk hiteles életet kell élnünk...

Ez a szellemiség hatja át a Szűzanya ezen üzenetét. Ismerteti, hogy fájdalmas és nehéz idők jönnek (nem tudjuk mikor és mennyire fájdalmas, de belátható időn belül jönnek), de ne azzal, ne a holnap gondjával foglalkozunk, ne az töltse ki gondolatvilágunkat, hanem hagyatkozzunk az ő anyai vezetésére, és minél komolyabb hitben éljük adott napunkat, napjainkat. Kedvesen figyelmeztet minket, hogy ha túl sokat foglalkozunk a várható nehéz időkkel, akkor a félelem fog eltölteni minket. Azt pedig tudjuk, hogy a félelem az rossz tanácsadó. Ezért igyekezzünk minél inkább a napunk dolgaival foglalkozni, és azt is a Szűzanya anyai vezetését keresve, arra ráhagyatkozva.

„Lásd, ezért kívántam, hogy ma e helyen légy, távol minden gondtól és tevékenységtől, hogy egyedül Fiammal, Jézussal maradj.

Az az út, amelyen szeretett fiaimat, a Szeplőtelen Szívemnek szentelt papokat, Mozgalmam papjait vezetni kívánom, a keresztút.

Azt szeretném, hogy mindnyájan Fiammal legyetek a kereszten, imádságban és szenvedésben. Ezt az utat járta végig Jézus, hogy a megváltást véghezvigye, és minden embert megmentsen.

Ez az az út, amelyet a seregem megalakítására hivatott papoknak végig kell járniuk, annak érdekében, hogy azokat az embereket, akiket Fiam megváltott, de a Sátán tőle elszakított, még meg lehessen menteni anyai Szívem rendkívüli beavatkozása által.

Kis fiaim, a keresztút az egyetlen út, amelyet számotokra kijelöltem, mert ez az az út, amelyet Édesanyátok már elsőként végigjárt Fiával, Jézussal.

Félelem nélkül járjátok, mert kézenfogva vezetlek, anyai szeretetemmel bátorítva benneteket.

Velem járjátok, az én Szeplőtelen Szívemben, saját keresztetek mellett így megérezitek majd az Édesanya jelenlétét, aki megerősít és megsegít.

*Végig kell járnotok ezt az utat, mert csak így válhattok mindenben hasonlóvá Fiamhoz, Jézushoz. Az én feladatom az, hogy **mindenben** hasonlóvá tegyelek benneteket Őhöz.*

Miután mindentől elszakítottalak benneteket, annak érdekében, hogy késszék legyetek megtenni az Atya akaratát, miután olyanná tettelek benneteket, amilyenek csupán a gyermekek lehetnek, hogy Jézus Szíve szerinti papokká alakítsalak, elérkezett annak az órája, amikor arra kaptatok hívást, hogy felmenjetele vele a Kálváriára.

A Kálvária órája ez Egyházam számára, a Szentatya számára és minden pap számára, aki hűséges akar maradni Fiamhoz és az Evangéliumhoz. De szeretett fiaim, számotokra ez egyben a legjobb óra, amelyre már oly régen készítelek fel mindegyikőtöket. Mondjátok velem: »Igen, Atyám, legyen meg a Te akaratod.«

Még ha a sötétség órája is ez, titeket arra hívtalak meg, hogy az Atya akaratának és tervének fényét tükrözzétek. Az lesz hivatásotok, hogy Isten atyaságáról és irgalmas szeretetéről tanúságot tegyetek.” (1975.03.28., Nagypéntek)

Ez az üzenet sem biztat a belátható földi életünkben túl sok földi boldogsággal. Azt egyértelműsíti, mely hitünk lapja is, hogy a feltámadáshoz csak a Golgotán át vezet az út. Keresztút nélkül nincs biztosítva a mennyország. A keresztút személyre szabottságában igen nagy a személyek közötti szórás, de a keresztút egyik variációja elkerülhetetlen számunkra. De hát miért is gon-

dolnánk, hogy a tanítvány külön legyen a mesterénél. Ha Jézusnak és a Szűzanyának végig kellett járni a keresztutat, akkor nekünk is végig kell járni, ha Krisztus-követőknek tartjuk magunkat.

Olyan szépen, tisztán mondja a Szűzanya, hogy a keresztút az egyetlen út, amelyet kijelölt számunkra, mert azt már Égi Édesanyánk az ő Szent Fiával végigjárta – elsőként közülünk. Példát mutatott!

Nem csak példát mutatott, de bátorít, hogy amennyiben rá tudunk hagyatkozni, ő biztos kézzel, anyai szerető szívvel velünk jön, megerősít, megsegít minket. A keresztút elkerülhetetlen, hogy Jézus Krisztushoz a lehető legjobban tudjunk hasonlítani.

Ehhez azonban minél jobban el kell szakadnunk lelkileg a földi gondoktól, a földies, evilági gondolkodástól, melyet a ráhagyatkozásban tudunk megtenni. Ez egy nehéz „játzsma”, hiszen itt a földön kell élnünk, de úgy, mint aki nem itt él. Lelkileg ki kell helyeznünk a súlypontot az égiek irányába. A szívünket nem szabad, hogy az evilági dolgok eltöltsék, a túlvilágiak kell, hogy eltöltsék, és azon keresztül kell intéznünk evilági dolgainkat. Fontos, hogy hova van kötve leginkább a szívünk – mert jól csak a szívével lát az ember. De ha rossz helyre van követ az ember szíve, akkor nem biztos, hogy igazán jól lát vele...

1975-ben II. János Pál pápa idején mondta a Szűzanya, hogy Egyházunk a kálvária óráit éli. A Szentatya akkor már a kálvária óráját élte. Egyben azt is mondta, hogy minden pap számára is a kálvária órái ezek az órák, akik hűségesek akarnak maradni Jézus Krisztushoz. Ezek elég súlyos kijelentések. Ugyanakkor azt is jelzik, hogy ha a kálvária órái már itt vannak, akkor elég közel van a feltámadás órája is.

A kálváriát pedig papoknak és híveknek egyaránt csak úgy lehet hitben átélni, ha ki tudjuk mondani, hogy „Atyám, legyen meg a Te akaratod”! Ezt pedig csak akkor tudjuk kimondani, ha rá tudunk hagyatkozni a Szűzanyára, Jézusra, a szent angyalok vezetésére.

Ezt nagyon nehéz kimondani nap mint nap. A média, az evilági csábítások folyamatos sorozatai erről akarják elterelni a figyelmünket, ezt a szándékot akarják „kiverni a fejünkből”. Valósítsd meg magad, élvezd az élet szépségeit, hiszen ennyit csak megérdemelsz, ennyit csak megengedhetsz magadnak...

Nagyon nehéz, hogy a szórakozásban, a kikapcsolódásban hol találjuk meg az egyensúlyt, hogy az is valóban keresztény szellemiségű legyen. A szórakozásban, a kikapcsolódásban is ugyanúgy fontos kérdés, hogy a szívünkben a súlypont hol van. Nem élhetünk meghasonlottságban, hogy ilyenkor elfe-

lejtjük Istent, a Szűzanyát. A szórakozásban, kikapcsolódásban is – melyre szükségünk van emberként – meg kell találnunk a krisztusi egyensúlyt. Ne kelljen szégyenkezünk utólag, hogy azt azért mégse kellett volna megtenni. Azért azt a sok pajzán viccet mégse kellett volna meghallgatni... Azokat a képsorokat, azokat a filmeket mégse kellett volna megnézni. A Szűzanyára való ráhagyatkozás nem csak a templomban tartózkodás idejére szól!

A körülöttünk zajló világ tudom, hogy másra sarkall, tudom, hogy ha valóban megéljük Istenhitünket, akkor legalábbis a hátunk mögött, de néha egy-egy nagy szájú ember kritizálni fog, meg fog szólani minket. De Jézus már megmondta, hogy evilág fiait kivetnek minket, ahogy már előbb Őt kivetették... Gondolkozzunk el ezeket, imádkozzunk meg életünket, és bízzuk magunkat a Szűzanya vezetésére! Az Égi Édesanyánk vezetésére, a Világ Győzelmes Királynője vezetésére.

A következő üzenet (1975.04.25.) nagyon hasonló szellemiségben folytatódik. Azt mondja a Szűzanya: „*Menekülj most Szeplőtelen Szívembe. Azt szeretném, hogy itt légy, hogy megerősítelek és megőrizzelek a rettenetes megpróbáltatás pillanatában.*”

A Szűzanya egyértelműen jelzi, hogy kemény megpróbáltatás vár ránk, de egyben kifejti, hogy szeretne minket megőrizni akkor, abban a nehéz helyzetben. Ennek természetes szükségszerűsége, hogy még a megpróbáltatás előtt megerősítsen minket. A megerősítésnek pedig van egy idő átfutása, az egy folyamat, ehhez kellene nekünk **most** az ő Szeplőtelen Szívébe menekülni, hogy legyen időnk a megerősítésünkre.

Azt mondja a Szűzanya: „*Legyetek valóban egyedül az enyémekek, adjátok át magatokat fenntartás nélkül. Ne gondoljatok többé múltatokra.*”

Nagyon nehéz a fenntartás nélküli ráhagyatkozás. Ebben csak gátolni tud a múltunkat újból és újból előhozó gondolatok, ha azok a hibáinkat idézik elénk. A bűnbánatunkkal, szentgyónással le kell zárunk egyes életszakaszainkat, és utána előretekintve a Szűzanyára hagyatkozni.

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenetek alapján.)

A r ó z s a f ü z é r

Szőkefalvi rózsafüzér

A Szőkefalvi rózsafüzér a Szűzanya Szőkefalván elhangzott üzenetein való elmélkedés-re hív. Öt tizedes rózsafüzér segítségével imádkozhatjuk.

Közösségben mondott, hivatalos imádságként a tizedenkénti tíz-tíz gondolatot a Miatyánk előtt vagy után olvassuk fel elmélkedésként, és utána elimádkozzuk a tíz Üdvözlégyet titok nélkül.

Magán ájtatosságban a tíz-tíz gondolatot használhatjuk úgy is, hogy minden Üdvözlégy előtt olvasunk fel egy-egy gondolatot.

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy(3-szor)... Dicsőség... Ó, Jézusom... Szűzanyánk...

Üdvözlégy titkok:

1. Akit kérünk, hogy hallgassa meg fohászaink
2. akit kérünk, hogy mennyei fényvel árásszon el minket
3. akit kérünk, hogy szeretetével töltsön el minket

Szűzanyánk, mi esdve kérünk, hallgasd meg fohászaink, gyógyítsd be a gyűlölet és széthúzás sebeit. Mennyei fényeddel áraszd el szívünket, hogy egység és szeretet legyen a lelkünkben. Ámen.

Tizedek: Miatyánk... Üdvözlégy(10-szer)... Dicsőség... Ó, Jézusom... Szűzanyánk...

Első tized: A Szűzanya a nehéz időkre figyelmeztet

1. Ne féljete! Drága gyermekeim nehéz idők jönnek.
2. Nem azért jöttem, hogy megijesszem az embereket.
3. Azért jöttem, hogy megkérjem őket, térjenek meg és legyenek felkészülve.
4. Legyetek felkészülve, mert az idő közel van.
5. Aki megtartja üzenetemet, ne féljen a nehéz időktől.

6. Aki elfogad engem Anyjának, azt segíteni fogom.
7. Éljete meg üzeneteimet, és megtaláljátok az utat Szent Fiam felé.
8. Ne féljete, én veletek vagyok, a Sátán nem tud ártani, ha imádkoztok.
9. Kérem, hogy térjete meg, kevés idő van még.
10. Kérem, hogy mindnyájan térjete meg, most kezdjete, ettől a perctől.

Második tized: A Szűzanya a lelkünk felkészítését sürgeti.

1. Legyetek felkészülve, imával, böjttel (kenyéren és vízen), hétfőn, szerdán, pénteken.
2. Tisztítsátok meg a lelketeke a szentgyónásban.
3. Imádkozzátok a rózsafüzért, nagy szükségem van a rózsafüzér imára, ezzel az imával fogom megkötni a Sátánt.
4. Végezzete keresztúti áhítatosságot.
5. Ne lankadjate az imában, még többet imádkozzate, végezzete kilencedeket.
6. Imádkozzate, míg örömmé válik számotokra az ima.
7. Kérlek titeke, könyörgök hozzátok, imádkozzate a békéért, nagy veszélyben van a béke.
8. Imádkozzate a családban, és csoportokban imádkozzate az én szándékoméért.
9. Eljött az idő, amikor éjjel-nappal kell imádkozni.
10. Kegyelmi időben élte, imádkozzate, imádkozzate, imádkozzate.

Harmadik tized: A Szűzanya meghív a Szent Fiával való találkozásra.

1. Olvassate, minden nap egy részt a Szentírásból, és aznap próbáljátok aszerint élni.
2. Szent Fiammal együtt kérjük, elmélkedjete, legalább egy negyed órát minden nap.
3. Hívjátok segítségül a Szentháromságot.
4. Kérem, hogy kérjete a Szentlélek segítségét, hogy a Szentlélek szálljon le rátok hét ajándékával. Nagyon kevesen tették meg ezt!
5. Ajánljátok fel magatokat az én Szent Fiam Legszenőbb Szívének, és az én Szeplőtelen Szívemnek.
6. Keresséte, keresséte, keresséte minél gyakrabban az én Szent Fiamat az Oltáriszentségben!
7. Szent Fiam kéri, hogy vegyete részt a szentmiséken.

8. Töltsétek meg a templomokat.
9. Ne hagyjátok egyedül az én Szent Fiamat a Tabernákulumban.
10. Az én Fiam Szent Szíve mindig nyitva áll, és vár titeket, de csak a szentségek által tudtok eljutni hozzá!

Negyedik tized: A Szent Szűz a szívünk nyitottságát kéri.

1. Legyetek nyitott szívűek, és veletek vagyok.
2. Nyíljon ki a ti szívetek a bűn fekete felhőjéből.
3. Ne tartsátok szíveteket megkövesítve.
4. Kérem, hogy nyissátok meg a szíveteket az imára.
5. A Sátán ordítva körüljár, hogy minél több lelket elnyeljen, imával, böjttel segíteni tudtok nekem.
6. Most, ebben a pillanatban nyissátok ki a szíveteket a Szentháromságnak.
7. Kérem tőletek, hogy a szívetek legyen nyitva Isten előtt.
8. Nyissátok meg a megkeményedett szíveteket, hogy az én Szent Fiam meleg lakóhelyet találjon benne.
9. Hagyjátok, hogy az én Szent Fiam szeretet sugara hassa át szíveteket.
10. Drága gyermekeim! Annyira szeretlek titeket. Ne féljete, nem hagylak elveszni, ha megtartjátok üzeneteimet.

Ötödik tized: A Fény Királynője a szeretet megélésére tanít.

1. Legyetek irgalmasok, áradjon belőletek a szeretet.
2. Szeressétek egymást, drága gyermekeim olyan szeretettel, amit meg kell élni minden nap.
3. Legyetek a szeretet és a béke eszközei.
4. Éljete békében, testvériségben és szeretetben.
5. Gyakoroljátok a megbocsátást, szeressétek ellenségeiteket.
6. Szeressétek és ne gyűlöljete egymást.
7. A szeretet mindenk fölött van, az ég teli van szeretettel, szeretetből van alkotva.
8. Szeretettel lefegyverezete a Sátánt.
9. Kéri az én Szent Fiam, hogy szeressétek egymást úgy, ahogy ő szeret titeket.
10. Ne legyetek szomorúak, mert közeledik az én Szeplőtelen Szívem győzelme! Ne féljete semmitől, szeretlek mindnyájatokat! Veletek vagyok!